

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

34. ČÍSLO / XV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

26. SRPNA 2007

Z obsahu:

Svatý Řehoř Naziánský (1)

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
8. srpna 2007
- strana 2 -

Bůh měl slitování

Josef kardinál Ratzinger
- strana 4 -

Mládež a starobylá římská liturgie

- strana 6 -

„Pane, nejsem hoden...“

P. Bernard Speringer ORC
- strana 7 -

Nevolník Panny Marie

Odkaz Stanislava
Papczyńskiego
- strana 8 -

Svatý Josef Kalasanský

- strana 10 -

Ideové pozadí konfliktů islámského světa

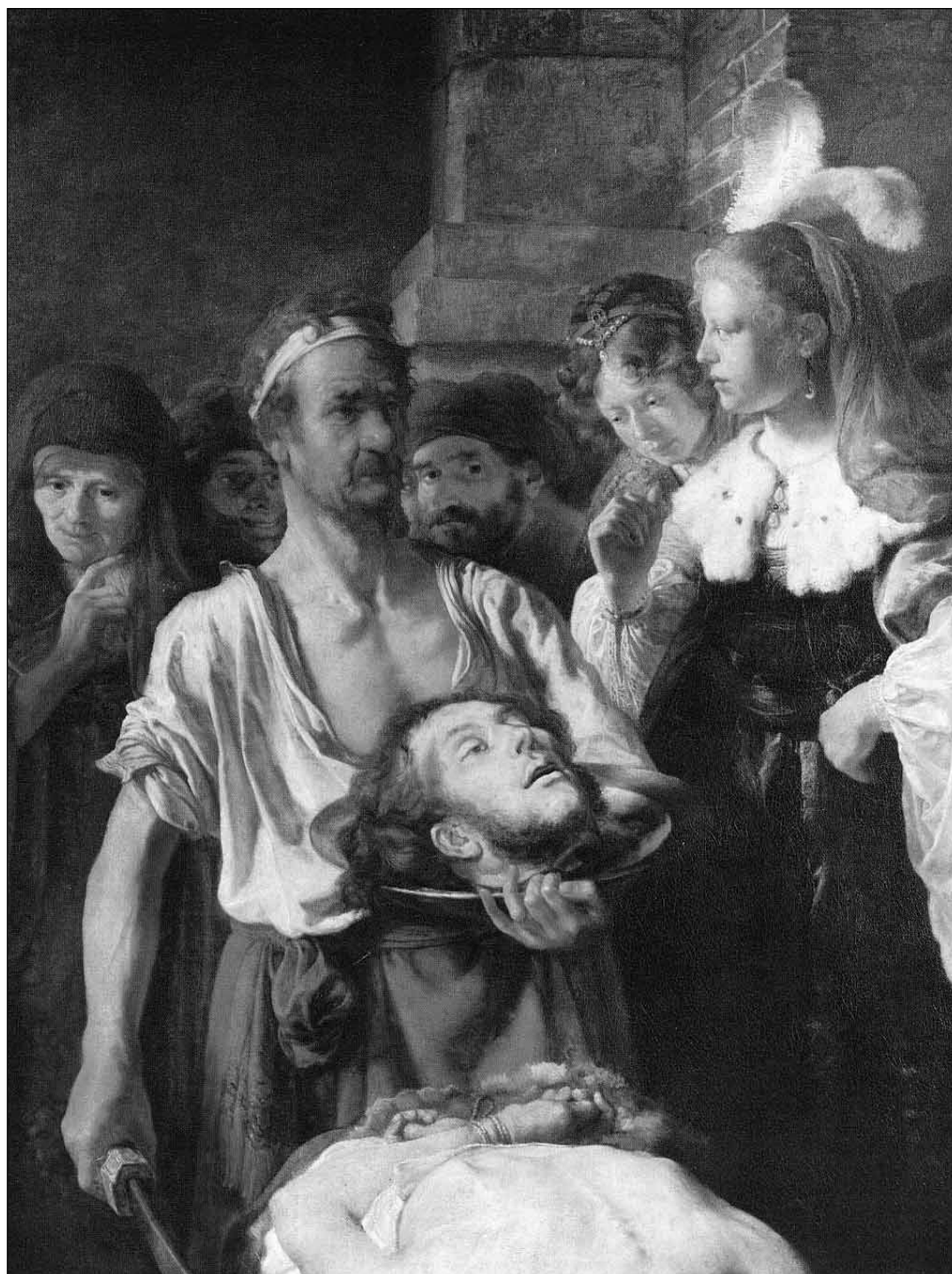
Prof. Dr. Václav Wolf,
Ústav dějin UK v Praze
- strana 10 -

Jak vedu své děti ke Kristu? (dokončení)

Marie Alžběta Schmidtová
- strana 12 -

Čas milosti

- strana 13 -

Carel Fabritius (1622-1654): Stětí Jana Křtitele, olejomalba na lněném plátně, Amsterdam Rijksmuseum

Minulou středu jsem mluvil o velkém učiteli víry, církevním otci svatém Basilovi. Dnes bych chtěl promluvit o jeho příteli Řehoři Naziánském, který pochází podobně jako on z Kappadokie. Byl to slavný teolog, řečník a obránce křesťanské víry ve čtvrtém století, byl slavný pro svou výmluvnost a jako básník měl také duši jemnou a citlivou.

Řehoř se narodil v aristokratické rodině. Matka ho zasvětila Bohu již od narození, které se událo kolem roku 330. Po první rodinné výchově navštěvoval slavné školy své doby: byl nejdříve v Caesareji v Kappadokii, kde uzavřel přátelství s Basilem, budoucím biskupem onoho města, a pobyl také v jiných metropolitách antického světa, jako v Alexandrii v Egyptě a především v Aténách, kde znovu potkal Basila (srov. Oratio 43,14-24: SC 384,146-180). Při vzpomínce na toto přátelství Řehoř později napsal: „Tehdy jsem se cítil nejen uchvácen úctou k svému velikému Basilovi kvůli poctivosti jeho obyčejů a zralosti a moudrosti jeho rozhovorů, ale přiváděl jsem k němu také druhé, kteří ho ještě neznali... Vedla nás stejná dychtivost po vědění..., zápolili jsme v tomto: nikoliv kdo bude první, ale kdo dovolí tomu druhému, aby se prvním stal. Zdálo se, jako bychom měli jedinou duši ve dvou tělech“ (Oratio 43, 16.20: SC 384154-156.164). Jsou to slova, která představují určitý autoportrét této ušlechtilé duše. Ale můžeme si také představit, že tento muž, který byl silně zaměřen mimo pozemské hodnoty, mnoho vytrpěl pro věci tohoto světa.

Milovník samoty

Když se Řehoř vrátil domů, přijal křest a zaměřil se na poustevnický život: uchvacovala ho samota a filozofická duchovní meditace. On sám napíše: „Nic se mi nezdá většího než toto: umlčet vlastní smysly, vystou-

Svatý Řehoř Naziánský (1)

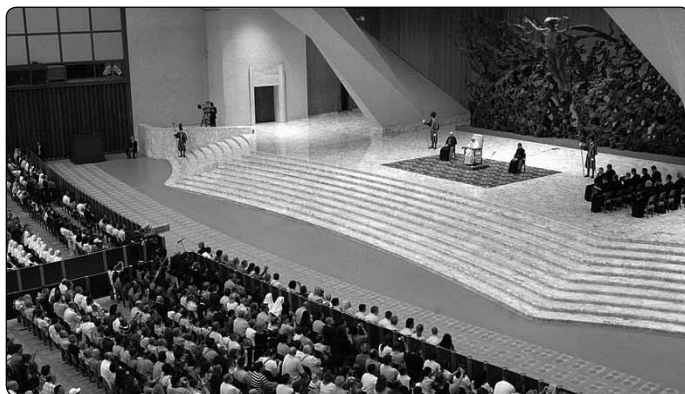
pit z těla světa, usebrat se sám v sobě, nezabývat se již lidskými věcmi, leda jen těmi vysloveně nezbytnými; hovořit se sebou a s Bohem; vést život, který překračuje viditelné věci; nosit v duši jen výlučně božské obrazy, bez příměsi pozemských a bludných forem...; radovat se v přítomné naději z budoucího dobra a rozmlouvat s anděly; ačkoliv ještě stojíme na zemi, opustit ji a být vnesen duchem do výše“ (Oratio 2,7; SC 247,96).

Jak se přiznává ve svém životopise (srov. Carmina [historica] 2,1,11 De vita sua 340-349: PG 37,1053), přijal kněžské svěcení s určitým zdráháním, protože věděl, že pak bude muset být pastýřem, starat se o druhé,

o jejich věci, proto už nebude moci být tak usebrán v ryzí meditaci. Nicméně pak přijal toto povolání a ujal se pastýřské služby v plné poslušnosti a přijímal, jak se mu pak často stalo v životě, když byl zaveden Boží Prozřetelností tam, kam jít nechtěl (srov. Jan 21,18). V roce 371 ho chtěl jeho přítel Basil proti jeho vůli vysvětit na biskupa v Sasimě, strategicky důležité oblasti Kappadokie. On však kvůli různým těžkostem se toho nikdy neujal a zůstal ve městě Naziánu.

„Teolog“ - neohrožený obránce víry

Kolem roku 379 byl Řehoř povolán do Konstantinopole, hlavního města, aby vedl malou

Editorial

V kázáních božského Mistra občas slyšíme překvapující varování a výstrahy. Překvapují nás právě proto, že nám sdělují něco, na co nejsme zvyklí, co překračuje naše běžné zkušenosti. Patří k nim i známá Ježíšem vícekrát opakovaná věta: „Poslední budou prvními a první poslední.“ Chceme-li tomuto paradoxu správně porozumět, nemůžeme si ho vykládat podle svého, ale musíme se pokusit přistoupit k němu se stejnou logikou, s jakou ho Pán mínil a vyslovil. Nejde tu o návod, jak si zajistit nejvýhodnější pořadí

ve frontě. Právě naopak, Pán nás chce varovat, že na lidsky vypočítavou logiku a chytračení se v Božím království nemůžeme spoléhat.

Dostává se nám varování, že ti, o kterých by se zdálo, že mají nejbližší k nebeskému království, mohou být nakonec od něho na hony vzdáleni. Tato jeho výstraha platí v první řadě jeho vlastního národu, ale stejnou měrou se týká kohokoliv.

Na nestálost, nevěrnost a tvrdošijnost, které tak zřetelně vystupují do popředí v dějinách

Pokračování na str. 11

Svatý Řehoř Naziánský

katolickou komunitu věrnou Nicejskému koncilu a trinitární víře. Většina naopak přilnula k arianismu, který byl „politicky korektní“ a císařové ho pokládali za politicky užitečný. Tak se ocitl v podmínkách menšiny obklopen nepřátelstvem. V kostelíku Anastázis pronesl pět teologických promluv (Orationes 27-31: SC 250,70-343) k obraně a pochopení víry v Trojici. Tyto promluvy se staly slavné pro jistotu nauky, přístupnost k úvaze, která umožňuje pochopit, že toto je Boží logika. Také jejich skvělá forma nás dnes uchvacuje. Na základě těchto promluv získal Řehoř přívlastek „teolog“. Tak je nazýván v pravoslavné církvi: „teolog“. To proto, že teologie nebyla pro něho pouze lidskou reflexí a ještě méně pouhým plodem komplikovaných spekulací, ale výsledkem života modlitby a svatosti, ustavičného dialogu s Bohem. A právě takto umožňuje našemu rozumu objevit Boží skutečnost, trinitární tajemství. V rozjímavém mlčení, v ponoření do úžasu z obdivuhodného zjeveného tajemství přijímá duše božskou krásu a slávu.

Oběť opozice

Když se účastnil druhého ekumenického koncilu v roce 381, byl Řehoř zvolen biskupem v Konstantinopoli a přijal předsednictví koncilu. Ale ihned se proti němu rozpoutala silná opozice, takže situace se stala neúnosnou. Pro jeho tak citlivou duši byla tato nepřátelství

Pokračování na str. 14

Noví hosté

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Přijdou od východu i západu a budou stolat v Božím království.

Jeden z Ježíšových posluchačů položil zvláštní otázku. I tebe možná zajímá, kolik bude těch, kteří budou spaseni. Ale k čemu ti je taková zvědavost? Není stanovená žádná kvóta těch, kteří mají naplnit nebe. Budeš-li mezi ně připočten, záleží jen na tobě a tvém vlastním rozhodnutí.

Pro Pána je však tento dotaz vhodnou příležitostí, aby vyslovil závažné varování. Důrazně tě upozorňuje, že cestu k věčné blaženosti si nesmíš představovat jako nějakou pohodlnou a bezstarostnou procházku. Pokud těch, kteří skutečně vstoupí do Otcova domu, bude spíše málo, pak jen proto, že je příliš mnoho těch, kteří nejsou ochotni podstoupit potřebné úsilí, aby došli k poslednímu cíli. Pros proto Ducha Božího, abys správně pochopil dnešní Ježíšovu výstrahu.

Upozorňuje tě totiž na to, že sklon k svévoli a pohodlnosti neohrožuje pouze ty, kteří jsou daleko od Pána a jednají podle svého. Právě ne jeden z těch, kteří si zakládají na tom, že se pohybují v Ježíšově blízkosti, příliš spoléhá na své ničím nezasloužené postavení a podlehl pokušení zaříditi si i v duchovním životě obdobu pozemského pohodlí a blahobytu. I když na zemi stále přibývá širokých a lidsky pohodlných cest, k těsné bráně Ježíšova království povede vždy jen úzká cesta, která nenabízí nijaké pohodlí. Je to cesta *přísné Boží výchovy*, která je nezbytná, protože *do nebe nevede nic nečistého*⁽¹⁾.

Nemysli si, že když se můžeš pohybovat v privilegované blízkosti Božího Syna, máš tím už zaručeno, že budeš s ním uveden dovnitř. Jedině přijetí *přísné Boží výchovy* tě opravňuje počítat se mezi Boží děti. Bez této *kázně* patříš mezi *cizí*. Dokonce i těm, kteří s Pánem jedí a pijí, kteří jsou u toho, když hlásá své slovo a koná divy, se může stát, že nakonec uslyší nekompromisní odmítnutí: *Neznám vás*.

Pán poznává své nikoliv podle blízkosti, ale podle podoby, podle toho, že *neberou na lehkou váhu, když je vychovává, zachovávají jeho slovo, berou na sebe každý den jeho kříž*⁽²⁾ a jdou v jeho šlépějích. Nestačí, že ses narodil v křesťanské zemi, v katolické rodi-

ně, že patříš k tomu či onomu hnutí nebo společenství, že zastáváš ten či onen úřad, nestačí spokojit se s tím, že si vedeš tak, jak jsou zvyklí počínat si ostatní.

Zpohodlnělé, automatizované a vylepšené křesťanství nevede k té jediné brance, kterou je možno vstoupit. Sebeuspokojení nenáročného duchovního života tě může snadno zaskočiti, a octneš se venku před zavřenými dveřmi. Nedovol si ani v nejmenším pochybovat o existenci místa věčného ztracení.

Falešní proroci⁽³⁾ s oblibou namlouvají sobě i tobě, že pokud vůbec existuje, je prázdné. Jak to, že Ježíš může s politováním konstatovat, že těch, kteří *jdou do záhuby, je mnoho*?⁽⁴⁾ Chceš snad říct, že si to jen vymýšlí?

To vůbec neznamená, že by Otec nebyl milosrdný a shovívavý.

Je dostatečně dlouho dobrotivý právě proto, že jednoho dne se těsná branka nenávratně uzavře a může to postihnout kohokoliv.

Smutná skutečnost, že mnozí nevyužili včas jeho milosrdenství, vůbec neznamená, že Bůh je bezcitný nebo krutý. Ve své dobrotě poskytuje svou milost všem, kdo jsou ochotni ji přijmout. *Jeho milosrdenství nad námi mocně vládne, Hospodinova věrnost trvá na věky*.⁽⁵⁾ Můžeš to poznat z toho, jak na místo těch, kteří dosud byli v jeho blízkosti, ale lehkomyšlně si zahrávali s nepravostí, uvádí do svého království zcela jiné hosty, kteří přišli dokonce zdaleka, *od východu i západu, od severu i jihu*.

Kde je málo těch, kteří vstoupili na *úzkou cestu*, tam je i málo těch, kteří slyší Pánovo volání. Nedostatek duchovních povolání v tradičních křesťanských zemích usvědčuje tyto země, že nejsou na správné cestě. Místo křesťanů, kteří zmalátněli, protože se zabydleli v blahobytu, zaujmou zcela jiní, kteří *dosud neslyšeli o něm mluvit a neviděli jeho slávu*, ale nyní si ho dokonale zamilovali a *přinášejí v čistých nádobách své dary do Hospodinova domu. Z nich si bere kněze a levity*.

Pros Ježíše, abys celý život věrně setrval v jeho škole. Je *to spojeno s bolestí*, ale tím bohatší to přináší ovoce. Přestaň se dívat na to, co dělají druzí. Vůbec nespolehej na většinu, ani když si jása a prozpěvuje, ale dívej se věrně na Ježíše.

Pane, dodej nové síly mým ochablým rukám a klesajícím kolenům!

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Zj 21,28; ⁽²⁾ srov. Mk 8,34; ⁽³⁾ Mt 7,15;

⁽⁴⁾ Mt 7,13; ⁽⁵⁾ resp. žalm 117

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 66,18-21

Toto praví Hospodin: „Znám jejich skutky a jejich myšlenky. Přijdu, abych shromáždil všechny národy a jazyky. Přijdou a uží mou slávu. Udělám na nich znamení a pošlu některé z těch, kdo se zachránili, k národům Taršíše, Putu, Ludu, Mešechu, Rošu, Tubalu, Javanu, k dálným ostrovům, které o mně neslyšely mluvit a neviděly mou slávu. Budou hlásat národům mou slávu. Přivedou všechny vaše bratry ze všech národů jako dar Hospodinu na koních, na vozech, na nosítkách, na mezcích a na velbloudech na mou svatou horu do Jeruzaléma – praví Hospodin – jako když synové Izraele přinášejí v čistých nádobách dary do Hospodinova domu. A také z nich si vezmu kněze a levity“ – praví Hospodin.

2. čtení - Žid 12,5-7.11-13

Bratři! Pustili jste z hlavy, že Bůh vás povzbuzuje jako své syny: „Když tě Pán vychovává, můj synu, neber to na lehkou váhu, ani neklesej na mysli, když tě kárá. Pán totiž trestá toho, koho má rád, a šlehá každého, koho uznává za svého syna.“ V té kázni vytrvejte! Bůh s vámi jedná jako se svými dětmi. Vždyť kterého syna otec nekárá? Pokud ovšem taková přísná výchova trvá, nezdá se radostná, nýbrž bolestná, ale potom to nese těm, kdo tou školou prošli, ovoce míru, totiž spravedlnost. Posilněte proto ochablé ruce a klesající kolena. Připravte pro své kroky přímé stezky, aby se chromý úd nevymkl, ale spíše uzdravil.

Evangelium - Lk 13,22-30

Ježíš se ubíral od města k městu, od vesnice k vesnici, učil a pokračoval v cestě do Jeruzaléma. Někdo se ho zeptal: „Pane, je málo těch, kdo budou spaseni?“ Řekl jim na to: „Usilujte o to, abyste vešli těsnými dveřmi! Říkám vám: Mnoho se jich bude snažit vejít, ale nebudou moci. Jakmile se pán domu zvedne a zavře dveře, a vy zůstanete venku a začnete tlouci na dveře a volat: ‚Pane, otevři nám!‘, odpoví vám: ‚Neznám vás, odkud jste.‘ Tu začnete říkat: ‚Vždyť jsme s tebou jedli a pili a učil jsi u nás na ulicích!‘ Ale on vám odpoví: ‚Nevím, odkud jste. Pryč ode mne, všichni jste páchali nepravostí!‘ Tam bude pláč a skřípění zubů, až uvidíte, jak Abrahám, Izák, Jakub a všichni proroci jsou v Božím království, ale vy budete vyhnáni ven. A přijdou od východu a od západu, od severu a od jihu a zaujmou místo u stolu v Božím království. Ano, jsou poslední, kteří budou prvními, a jsou první, kteří budou posledními.“

Bůh měl slitování

Kardinál Ratzinger ještě jako prefekt Kongregace pro nauku víry rozjímá v *LECTIO DIVINA* o kázání proroka Jonáše v Ninive.

Rozjímat o slovu

Kniha *Jonáš* nám nevypráví události, které se staly někdy v dávné minulosti. Je to podobství. V zrcadle tohoto podobství se zjevuje budoucnost a současně stále znovu a znovu zdůrazňuje a různým generacím přítomnosti předpovídá, co mohou pochopit a žít jen ve světle budoucnosti, vlastně ve světle, které přichází od Boha. Proto je toto podobství proctvím: vrhá Boží světlo na čas a osvětluje tak směr, kterým se musíme vydat, aby se přítomnost otevřela budoucnosti a neupadla do záhuby. Můžeme zde rozlišovat tři okruhy prorockého podobství.

1. Text oznamuje užaslému Izraeli spásu, ano – dokonce to, že pohané ve víře předběhnou Izrael. Přístup pohanů k víře v jednoho Boha, který se zjevil Izraeli na Sinaji a pak stále znovu a znovu, je zřejmý ze dvou znaků této malé knihy: námořníci, kteří byli spíše krutí a od Boha vzdálení, se obracejí, když zažijí utišení bouře na moři. Poznávají, že popis, který Jonáš o svém Bohu uvedl, souhlasí. Je to Bůh, který stvořil nebe, moře a pevninu. Uznávají tohoto Boha nebes jako jediného skutečného Boha, který drží celý vesmír ve svých rukou. A vědí, že poznání se musí proměnit ve skutek. Přinášejí již na lodi děkovnou oběť a znovu vzdávají díky po přistání v cílovém přístavu. Přitom je důležité, že Jeruzalém již není jediným místem, na kterém se mohou Bohu přinášet oběti – jeho chrám je všude. Ještě jedna okolnost je v tomto vyprávění důležitá: námořníci se projeví jako lidé, kteří mají soucit a úctu k lidskému životu a přes naléhání Jonáše váhají hodit ho do moře

a současně prosí za odpuštění za tuto krutost. Můžeme v této jejich lidskosti vidět dispozici pro milost, která jim umožnila přístup k víře.

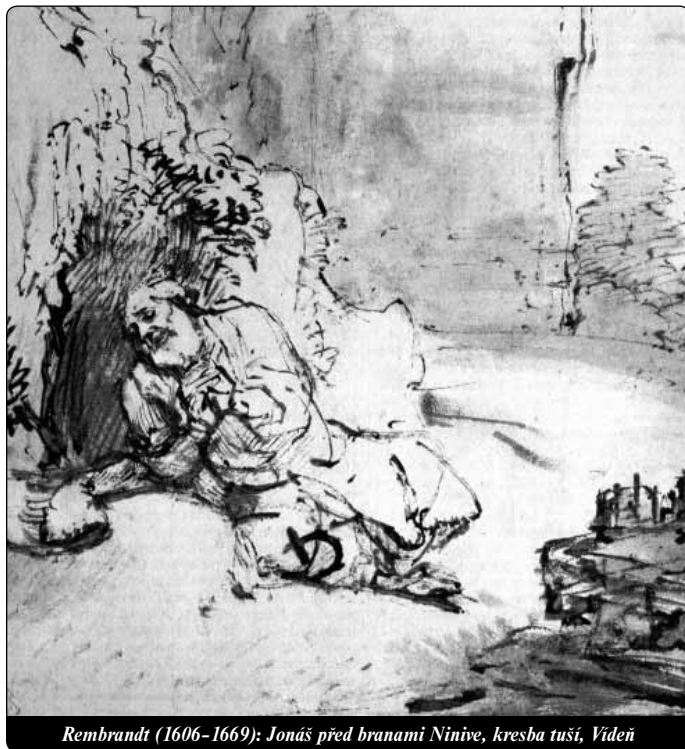
Druhé, vlastně podstatné proctví o spáse pohanů se nachází ve vyprávění o Ninive. Asyřané, jejichž hlavním městem Ninive bylo, byli nejbrutálnějším válečným národem starého Orientu. Ninive je v knize Nahum 3 označeno jako *krvavé město*. Tak získáváme tušení o „špatnosti“, jejíž zvěst pronikla až k Bohu (1,2). Město se vyznačuje zvrhlostí lidských hříchů, jak se to projevuje vždy znovu v aglomeraci velkoměst. Je tedy pohanstvím v jeho zhuštěné formě. A stane se něco neuvěřitelného: město uvěří prorokovi a uvěří, že je jen jeden jediný Bůh a nikoliv jednotlivá božstva. Uvěří, že existuje soud, a dá se na pokání. Zcela opačný obraz se obzvláště zřetelně projevuje u sebejistého Izraele. Jeremiáš nám v 36. kapitole vypráví,

vi, jak král Jójakim čte svitek s ohlášenými tresty. Král zůstává sedět na svém trůně a odstrihuje ze svitku kousek po kousku, až se nakonec celá zpráva ocitne v ohni. Král zlého města Ninive naopak vstane ze svého trůnu, odloží všechny královské insignie a posadí se jako kajicník do popela. Svou královskou důstojnost použije jen k tomu, aby všem – lidem i zvířatům – nařídil absolutní zdrženlivost, povolal je k pokání, aby sestoupili ze svých vlastních trůnů do popela. Tito sestupující vystupují k Bohu. Bůh se smiluje a zachrání je. Spása pohanů je spása těch, kteří přijímají Boží sestup a sami vystupují. Spása spočívá v pokání. Tím je prozářeno celé Kristovo evangelium. V knize *Jonáš* se Starý a Nový zákon prostupují a vystupují jako jednota.

2. Kniha *Jonáš* nám ohlašuje tajemství Ježíše Krista – *Jonáš* je předobraz Ježíšova poslání. Pán sám to výslovně říká v evangeliu. Na výzvu židů, aby jim dal znamení, které jim jednoznačně dosvědčí, že je Mesiáš, odpovídá podle Matouše: *...jiné znamení jim (= tomuto pokolení) dáno nebude než znamení proro-*

ka Jonáše. Protože jako byl Jonáš tři dny a tři noci v břichu ryby, tak bude Syn člověka tři dny a tři noci v nitru země... (Mt 12,39n). Lukášova verze Ježíšovy odpovědi je jednodušší: *Toto pokolení... si žádá znamení, ale žádné znamení jim dáno nebude než znamení Jonášovo. Protože jako byl Jonáš znamením pro obyvatele Ninive, tak jím bude i Syn člověka pro toto pokolení (Lk 11,29n).* V obou textech vidíme dva prvky: Syn člověka sám jako Boží posel je znamením. Velikonoční mysterium označuje Ježíše jako Syna člověka a on je tímto znamením skrze velikonoční mysterium.

Ze starozákonního vyprávění toto Ježíšovo mysterium zřetelně vyznačuje. V první kapitole knihy *Jonáš* je řeč o trojím prorokově sestupu. Sestupuje do přístavu Jaffa, nastupuje na loď a v ní sestupuje do nejhlubšího podpalubí. Tento trojí sestup je pro něho útekem před Bohem. Ježíš je ten, který sestupuje z lásky, nikoliv aby utekl, nýbrž aby vstoupil do Ninive světa. On sestupuje ze svého božství do chudoby těla, tvora s jeho ubohostí a utrpením; sestupuje do prostoty tesařova syna a sestupuje do noci kříže, ano nakonec do noci šeolu, do světa mrtvých. Tak nám předznamenává cestu našeho sestupu z naší falešné královské nádhery; cestu pokání, cestu k pravdě o nás samotných. Je to cesta obrácení, odvrát od Adamovy pýchy, od chtění být Bohem k pokore Ježíše, který je Bůh a který se pro nás svlékl ze své slávy (Flp 2,1–10). Jako *Jonáš* spí Ježíš na lodi, když řádí bouře. Nechá se v události kříže stejně svrhnut do moře, a tak utiší bouři. Rabíni vykládali *Jonášovo* slovo *Hodte mě do moře* jako sebeobětování proroka, který se chtěl obětovat za Izrael: měl strach z obrácení pohanů a z odmítání víry u Izraele, a proto se chtěl, tak to vykládají, dát hodit do moře. Prorok zachraňuje, když sám sebe vydává místo toho, koho svou obětí zachrání. Tato rabínská exegeze se stala pravdou v Ježíši.

Rembrandt (1606–1669): *Jonáš před branami Ninive, kresba tuší, Vídeň*

PROGRAM PAPEŽOVY NÁVŠTĚVY V RAKOUSKU 7. - 9. ZÁŘÍ 2007

Benedikt XVI. přiletí do Vídně 7. září v 11.15 hod. na letiště Wien Schwechat, kde ho uvítá prezident Heinz Fischer, kardinál Christof Schönborn a rakouští biskupové. Liturgické zahájení se uskuteční ve 12.45 hod. u Mariánského sloupu na Dvorním náměstí. Pak se papež zastaví u židovského památníku. Odpoledne se setká s rakouským prezidentem a diplomatickým sborem.

8. září ráno odletí vrtulníkem do Mariazell, kde bude slavit před bazilikou pontifikální mši svatou v 10.30 hod. V 16.30 hod. se setká s duchovenstvem, řeholníky a seminaristy při večerních nešporách.

9. září půjde ve slavnostním procesi z arcibiskupského paláce do dómu sv. Štěpána, kde bude slavit v 10.30 hod. mši svatou. Odpoledne navštíví cisterciácký klášter Heiligenkreuz. Před odletem se setká s dobrovolnými pomocníky a organizátory papežské návštěvy. Zpáteční cestu nastoupí v 19.15 hod.

3. Jonáš představuje Ježíše, ale představuje také Izrael v jeho odporu proti Božímu všesvětovému milosrdenství. Jméno Jonáš znamená holubice. Kniha Ozeáš 7,1 označuje Efraima jako *nerozumnou holubici, která se dá snadno zlákat*. Jonáš, který na jedné straně osvětluje Ježíšovo tajemství, na druhé straně ztělesňuje vzpurný Izrael, který má strach ze spásy pohanů, a vlastní spásu klade překážky. Trvá na svém jedinečném vyvolení, které nechce s nikým sdílet. Zatímco Eliáš byl zděšen svým nezdařením, a proto uprchl před Bohem a chtěl zemřít, Jonáš má strach z úspěchu. Od začátku se bojí, že nakonec se neuskuteční soud. Zná Boha a ví, že u něho nakonec vždy milost vítězí nad soudem. Přeje však zlým Ninietským nikoliv milost, ale soud. Přeje si, aby se jeho proroctví osvědčilo skrze soud a nikoliv skrze Boží slitovnost, která je jako přebytečná. Podobá se staršímu bratru v podobenství o marnotratném synu, které je ve skutečnosti podobenstvím o dvou bratrech. Když marnotratný bratr nebyl potrestán a neutonul ve svém bahně, pak moje věrnost byla zbytečná – myslí si starší bratr; pak je vybočení lepší než věrnost – tak se mu zdá. Podobné smýšlení nacházíme u Jonáše, nacházíme je v odporu Izraele proti přístupu pohanů k zaslíbení „bez díla Zákona“. Musíme si v dalším položit otázku, co to pro nás znamená.

Slovo osvěcuje naši cestu a zkoumá ji

1. Srovnání mezi pohany, kteří se stali věřícími, a nevěřícím Izraelem vedlo v dějinách k nedorozumění, které znovu poznáváme v každé generaci a musíme je přemáhat. Protože nyní jsme se stali v Církvi „Izraelem“, ocitli jsme se ve stejném nebezpečí spásného egoismu, v nebezpečí, že se budeme shlížet v Izraeli a sami sebe pokládat za spravedlivé. Svátý Pavel naopak říká v listě Římanům: *Dobře,*

byly ulomeny pro nevěru, ty pak stojíš pro víru. Nebud' na to domýšlivý, ba spíše se boj. ...Hled' z toho poznat Boží dobrotu i přísnost. Přísnost k těm, kdo klesli, k tobě však dobrotu, ovšem jen když setrváš v dobrotě. Jinak budeš vyřiznut... (11,20n). Nacházíme zde dvě klíčová slova – *věřit a zůstat v Boží dobrotě*. Věříme skutečně? Nejen v teorii, nýbrž tak, že víra se stala základem našeho života, že vkládáme svůj život do Božích rukou? A zůstat u Boha znamená zůstat v jeho dobrotě – to je jádro víry. Nikoli bát se jeho dobroty; nikoliv mít strach, že by mohl být dobrý také k jiným, takže se mi

moje víra nevyplatí; zůstat v jeho dobrotě, získat na ní podíl – to je znamení víry. Stále jsme v pokušení staršího bratra nebo dělníků z první hodiny: domníváme se, že víra se nám nevyplatila, když druzí nedostávají méně. Skutečně si myslíme, že je pěknější žít v nevěře a polopravdách, než být v Otcově domě? Je pro nás víra břemenem, které dále nese-me a které bychom raději setřásli, nebo poznáváme, že zdánlivá svoboda nevěry činí život prázdným? Poznáváme vůbec, jak je krásné být u Boha? Teprve potom skutečně věříme, když nacházíme radost z Boha a ze společen-

ství s ním a z této radosti chceme dále předávat jeho dobrotu.

2. Když tyto myšlenky o šíři Božího milosrdenství a o jeho příchylnosti k právě existujícím pohanům chápeme povrchně, může se to stát záminkou pro relativismus a lhostejnost. Spása je tak jako tak milost, nemůžeme si ji zasloužit, takže si řekneme: je to vlastně stejné být pohan anebo křesťan, dokonce lepší je být pohan, protože pohané kolem nás se netrápí skutky spravedlnosti, nesírá je sebeovládání, a tak mohou snáze přijímat Boží milost. Proto by nemělo smysl hlásat Boha Bible, Boha Ježíše Krista, nechejme pohany být pohany. Bůh už se nad nimi smiluje – mohli bychom si říct. A pak se člověk cítí povzbuzen k tomu být sám pohanem. Když hřeším, jsem blíže milosti, řekne si člověk, sebeospravedlnění se mě tak snadno nezmocní. Pohled na text Jonáše a celou Bibli, zvláště Nový zákon ukazuje, jak falešné a povrchní to všechno je. Existuje i sebeospravedlnění pohanů: spokojenost s hříchem. Pak se dostavuje zaslepenost srdce, které už Boha nechce, které nechce žádnou milost, které nezná pokání. Zlo je a zůstává zlem. Špatnost pronikla až k Bohu, říká kniha Jonáš, a Bůh se rozhodl zasáhnout, protože zlo musí být přemoženo.

Zločiny jsou zločiny, zločiny Hitlerovy, Stalinovy, Pol Potovy a mnoha jiných jako jejich nástrojů a souputníků jsou zlo, které pustoší svět a uzavírá ho vůči Bohu. Nikoliv, dvakrát volá Bůh Jonáše: „Vydej se na cestu.“ To nebyla fikce, nýbrž naléhavý příkaz, jehož splnění Bůh prosadil i proti vůli proroka. A Kristus nepřišel, protože všechno tak jako tak stojí pod milostí, nýbrž proto, že volání k dobrému a k pokání je naprosto nezbytné. Kniha Jonáš a její novozákonní pokračování je to nejrozhodnější odmítnutí relativismu a lhostejnosti, jaké vůbec existuje. I pro dnešní křesťany platí: *vydej se na cestu... a hlásej jim vše, co ti*

Rembrandt: *Návrat marnotratného syna, grafika, New York*

uložím (3,2). I dnes je třeba hlásat jednoho Boha, Boha, který učinil nebe, zemi a moře a který vládne nad dějinami. I dnes potřebují lidé Krista, pravého Jonáše. I dnes je třeba konat pokání, abychom došli spásy. A tak jako sama cesta Jonášova byla pro něho pokáním, jeho věrohodnost vycházela z toho, že byl poznamenán nocí utrpení, tak musí křesťané také dnes především předcházet všechny na cestě pokání, aby se stali věrohodnými.

3. Klíčová slova našeho textu jsou i dnes právě pro nás platná: obrácení - *každý ať se obrátí* (3,8) - a pokání. To slovo se zde sice nepoužívá, ale oznámění: *Ještě 40 dní, a Ninive bude zničeno* (3,4) obsahuje symbolismus 40 dnů, který poukazuje na putování Izraele pouští a dává tématu pokání konkrétní podobu. Prozařuje zde základní poselství Nového zákona, které Ježíš shrnuje do slov: *Obráťte se a věřte evangelium* (Mk 1,15). Každý se musí vážně zamyslet, co pro něho znamená obrácení. Zkušenost velkých konvertitů v církevních dějinách byla tato: nejdříve ano ke Kristu a jeho Církvi, křest a pak zcela nový začátek, který jejich život od základu změnil. Ale když si uvědomili, že nyní všechno proběhlo a všechno je jednou provždy nové, museli prožít, že cestu obrácení je třeba nastupovat den co den znovu. Právě to je rozdíl mezi jistotou vyvolení u Izraele a u pohanů: obrácení není nikdy hotovo, nikdy není u konce. Musí se v tobě pozvolna formovat Boží obraz, musí se v tobě uskutečňovat tvá přestavba v Krista, ono *oblečení v Krista*. Den co den musím bojovat proti své lenosti, proti sebeuspokojení, proti obyčejům, které mě zotročují; proti předsudkům vůči bližním, proti sympatiím a antipatiím, které mě vláčejí, proti touze po moci, proti spokojenosti se sebou, proti malomyslnosti a rezignaci, proti zbabělosti a konformismu, stejně jako proti agresivitě a hašteřivé neústupnos-

ti. Den co den musím sestupovat z trůnu a zkoušet prožít Ježíšovu cestu. Den co den musím odkládat svou sebejistotu, překonávat ve víře své předsudky; rozhodovat nikoliv sám, co je to být křesťanem, nýbrž učit se tomu od Církve a dát se od ní vést. Den co den musím snášet druhé, tak jako oni musí snášet mne, aby nás všechny snesl Bůh...

4. Kniha Jonáš je bohostředná kniha. Je to vlastně jednající Bůh. Ano, Bůh jedná, nestáhl se z dějin (srov. Jan 5,17). A Bůh miluje stvoření. Stará se o lidi i o zvěř. On je Bůh, který se staví proti zlu, a proto musí i trestat, aby bylo zachováno právo. Aspekt soudu, trestu, Božího „hněvu“ nesmí zmizet z naší víry. Bůh, kterému je všechno jedno, není Bohem Bible, nýbrž postava z našich snů. Ježíš se nám zjevuje jako Boží Syn právě tím, že bere do ruky provaz a v hněvu může očistit chrám. Ale současně platí, že Boží slitovnost je bez hranic. Právě proto, že Bůh není lhostejný vůči zlu, dává zaslíbení. Ale současně platí, že Boží milosrdenství je bez hranic. Musíme znovu a znovu bojovat proti hříchům a nesmíme v tom ustát, právě dnes ne. Neplatí cesta chlácholení, nýbrž odvahou k pravdě, která říká Ne, sloužíme dobru. Tato odvaha žije z vědomí o Božím milosrdenství, o jeho lásce k tvorům, o lásce k nám. V boji proti zlu v nás a kolem nás nesmíme ustávat. Ale tento boj vedeme s vědomím, že *Bůh je větší než naše srdce* (1 Jan 3,20). Vedeme tento boj v neokonečné důvěře a z lásky, protože bychom chtěli být blíže tomu, kterého milujeme a který *nejdříve miloval nás* (1 Jan 4,19). Čím více budeme poznávat Boha, tím více budeme moci říct se starozákonním mudrcem: *Radost z Boha je naše síla* (Neh 8,10).

* * *

Tuto *lectio divina* přednesl kardinál Josef Ratzinger v chrámě Santa Maria in Traspontina 24. ledna 2004.

Z *30giorni* 2/2003 přeložil -lš-

Mládež a starobylá římská liturgie

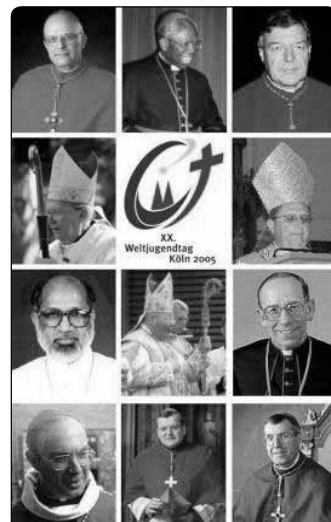
Když se před dvěma roky konal v Kolíně nad Rýnem Světový den mládeže s papežem Benediktem XVI., nezaregistrovalo české zpravodajství skutečnost, že zvláštní delegaci mládeže tvořila také více než tisícíčlenná skupina mladých katolíků, která příputovala do Kolína pěšky z Wigratzbadu, sídla Bratrstva sv. Petra, které zachovává ve všech směrech tradiční římskou liturgii. Sdružení mladých nese název Juventutem - je to slovo z latinského textu vstupního žalmu 42 tradiční liturgie: *Introibo ad altare Dei ad Deum qui laetificat juventutem meam - Přistoupím k Božímu oltáři, k Bohu, který obveseluje mou mladost*.

Mladí z mezinárodního sdružení Juventutem

Oficiální účast těchto mladých milovníků tradiční liturgie oficiálně schválil Svätý stolec a podpořilo ji 11 kardinálů a biskupů ze všech kontinentů, včetně kardinála Arinzeho, prefekta Kongregace pro bohoslužbu, kardinála Hoyose, prezidenta komise Ecclesia Dei, kardinála Esteveze a také kardinála Pella z Austrálie, který bude příští rok hostitelem Světového setkání mládeže v Sydney.

Pro tuto mládež se konaly bohoslužby v tradičním ritu v kostele Panny Marie Pomocnice a každý den také v chrámu sv. Antonína v Düsseldorfu.

Kardinálové a biskupové podporující mezinárodní sdružení Juventutem

Papež Benedikt věnoval této mládeži své zvláštní poselství. Australský kardinál Pell slavil při této příležitosti v závěru SDM v tradičním ritu slavnostní nešpory.

Nejvíce mladých milovníků tradice pochází z Francie, ale jsou mezi nimi i mladí z 20 zemí světa, včetně USA, Velké Británie, Austrálie, Itálie, Německa, Polska a 40členná delegace z brazilské apoštolské administratury sv. Jana Marii Vianneye v Campos, která na základě zvláštního indultu již několik let zachovává tradiční rítus.

Tradiční mládež je v živém styku s Bratrstvem sv. Petra ve Wigratzbadu, které vychovává mladé kněze v tradičním ritu, a se všemi

dalšími centry staroslavné bohoslužby, jako je farnost sv. Filipa Neri v Berlíně.

Mladí lidé z mezinárodního sdružení Juventutem se již pilně připravují také na Světové setkání mládeže v Sydney 2008, kde je uvítá jejich dobrý přítel kardinál George Pell. ■

Bohoslužby pro mládež v tradičním ritu

Aby Eucharistie, přijetí svatého přijímání, bylo skutečně vrcholem našeho života, ať už týdně nebo denně, jsou k tomu nutné určité předpoklady. První a nejdůležitější je dobrá příprava, a to zvláště bezprostředně před svatým přijímáním. Obřad mše svaté nám zde nabízí pomůcky, jejichž využití představuje to, čemu se říká „aktivní“ účast na liturgii.

Bezprostřední příprava na svaté přijímání začíná modlitbou Otče náš. Proč? Odpověď je jasná a jednoznačná. Celá tradice to tak vždy chápala: prosba o každodenní pokrm je prosbou o svaté přijímání: *Chléb náš vezdejší dej nám dnes* je také prosbou o Tělo Páně. Ale k tomu je třeba připomenout, že k přípravě na svaté přijímání patří i prosba o odpuštění: *odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům*. Zde si uvědomujeme, že ochota k odpuštění je předpokladem pro dobré přijetí svatého přijímání, stejně jako ochota prosit o odpuštění. Dříve se chodilo méně k svatému přijímání, ale častěji ke svatému zpovědi. Dnes je tomu právě naopak. Je dobré, když přijímáme každý den. Bůh touží po tom, abychom ho přijímali a aby nám mohl darovat celou svou lásku. Ale svou lásku nám může skutečně darovat jen tehdy, když mu neklademe žádné překážky, když přistupujeme ke svatému přijímání s čistým srdcem. Proto litujeme již na začátku každé mše svaté svých hříchů, které vyznáváme v úkonu kajícího. A proto také přistupujeme pravidelně ke svatosti pokání. Jinak by to bylo podobné, jako bychom chtěli zasadit semeno, ale neodstranili plevel. Semeno by nemohlo vzejít a růst.

Existuje jedna promluva sv. Augustina, která ve strhující řeči obdivuhodně vyjadřuje, proč se musíme modlit Otče náš před svatým přijímáním:

„Proč ho vyslovujeme, než přijmeme Tělo a Krev Kristo-

„Pane, nejsem hoden...“

vu? Z následujícího důvodu: Protože, jak to nese s sebou lidská hříšnost, naše myšlení přijalo něco nevhodného, náš jazyk vyslovil něco nesprávného, naše oko se upřelo na něco nepřístojného, naše ucho vyslechlo se zalíbením něco nepotřebného, pak je to všechno obmyto modlitbou Páně v místě: *Odpusť nám naše viny, abychom přistoupili uklidnění a nejedli a nepili pro sebe něco k odsouzení* (Sermo Denis 6).

Jindy říká Augustin zcela ve smyslu přípravy: „Otče náš je jako obmytí tváře, než přistoupíme k oltáři, abychom přistoupili k Pánu se svěží a obmytou tváří“ (Sermo 17,5,5).

Přípravě slouží i další modlitby: „Vysvobod' nás ode všeho zlého, Pane,... ať s nadějí očekáváme požehnaný příchod našeho Spasitele Ježíše Krista.“ Máme na mysli přirozeně budoucí Pánův příchod ve slávě, ale rovněž jeho příchod v hodině smrti a také nyní v Eucharistii.

O znamení pokoje, ke kterému nás vyzývá jáhen, říká nová instrukce o liturgii, že tento úkon má proběhnout tak, aby v kostele nevznikl všeobecný rozruch. Máme se pozdravit jen s bezprostředními sousedy a nikam se nenaklánět ani nechodit (Redemptionis Sacramentum 72).

Zcela bezprostřední přípravou je modlitba „Beránku Boží“. Ten, kdo se zaposlouchal do vel-

ké hudební tradice církevní hudby, ví, že klasikové skládali nádhernou hudbu právě pro tato slova. Cítíme v nich vnitřní přípravu pro přijetí Kristova Těla.

Konečně brána k tajemství: *Hle, Beránek Boží, ten, který snímá hříchy světa!*

po této výzvě kněze následuje obměna slov římského setníka: *Pane, nezasloužím si, abys vešel pod moji střechu, ale řekni jen slovo, a má duše bude uzdravena.*

Římský setník přišel k Ježíši kvůli svému nemocnému služebníkovi s prosbou, aby ho uzdravil. Ale protože byl pohan a věděl, že pravověrný žid nesmí vstoupit do domu nevěřícího, řekl tato dojemná slova: *Pane, nejsem hoden, abys vstoupil do mého domu, ale řekni jen slovo, a můj služebník bude uzdraven* (Mt 8,8).

Již mnoho staletí se tato slova modlíme před svatým přijímáním. Ztotožňujeme se s tímto

římským setníkem a vyznáváme, že nejsme hodni, aby Pán vstoupil do našeho domu. Je zajímavé se podívat, jak tato slova rozvedla ve svých textech východní liturgie:

Pane, nejsem hoden, abys vstoupil pod nečistou střechu mé duše; ale jako jsi se dal svrhnout do pekel, ležel jsi v jeslích pro nerozumná zvířata a jako jsi v domě Šimona malomocného přijal hříšníci, která se k tobě přiblížila a která byla podobně poskvrněna jako já, tak sestup do jeslí mé nerozumné duše a vstup do mého poskvrněného těla, tohoto těla smrti a náказы. A jako nečistá ústa hříšnice libala tvé neposkvrněné nohy a ty jsi jí nepohrdl, tak také nepohrdni, můj Pane a Bože, mnou, ubohým hříšníkem, nýbrž ve své dobrotě a lásce k lidem učiň mne hodným mít účast na tvém nejsvětějším Těle a Krvi (Jungmann II, 443).

Ještě dnes se lidé ve východní církvi modlí všichni společně modlitbu, kterou znají všichni zpaměti: *Dej mi dnes účast na své hostině, Synu Boží. Nezradím tvé tajemství tvým nepřítelům, ani ti nedám Jidášův polibek, nýbrž jako lotr po pravici volám k tobě: Rozpomeň se na mne, až budeš ve svém království* (KKC 1386).

Tak, jak se na svaté přijímání připravujeme, dáváme najevo, jak svaté přijímání chápeme a co pro nás znamená. Přirozeně na základě dlouhé praxe existuje i náš základní postoj pro tuto událost, který nás stále provází. Víme, že již příští neděli nebo možná již zítra zase půjdou ke svatému přijímání. To krouží vědomě či nevědomě v mém každodenním životě. Celý den je pak prožíváním tohoto momentu nebo jeho dozníváním. Pak by to neměla být rutina, nýbrž něco jako základní ladění, jako když nástroj našeho života naladíme správně na tento veliký okamžik, aby se Eucharistie stala pramenem a vrcholem našeho křesťanského života.

MINISTERSKÝ PŘEDSEDA SPOLÉHÁ NA CÍRKEV

Italský ministerský předseda Prodi doufá, že se mu dostane od církve podpory v boji o daňovou kázeň. Katolická církev má podle něho připomínat lidem mravní povinnost platit řádně daně. Prodi si stěžuje, že „třetina Italů kráčí stát na daních“. Podle vládních odhadů se jedná ročně o 100 milionů €. Arcibiskup Bruno Forte k tomu poznamenal, že vláda musí také daňovým poplatníkům prokázat, že jejich peníze smysluplně využívá. „Corriere della Sera“ poznamenal, že církev je v tomto tématu zdrženlivá, protože daňový systém není vždy správný a spravedlivý.

Kath-net

Z-sks- 27/2007
přeložil -lš-

Dne 16. prosince vyslovil papež Benedikt XVI. souhlas s dekretem o zázracích, mučednické smrti nebo hrdinských ctnostech 86 kandidátů úcty oltáře. Mezi nimi jsou tři Poláci a k nim patří Stanislav Papczyński, zakladatel kongregace kněží mariánů.

Zasvěcení

„Já Stanislav od Ježíše Marie Papczyński obětuji a zasvěcuji Bohu (...) a Bohorodičce vždy Panně bez poskvrny počaté své srdce, svou duši, (...) své tělo a sám sobě nic neponechávám, tak abych byl od této chvíle zcela jen sluhou a nevolníkem Všemohoucího a nejsvětější Panny Marie.“ Tento úkon zasvěcení Bohu skrze ruce jeho Rodičky Panny Marie vykonal poté, co opustil piaristy a založil Sdružení kněží mariánů Neposkvrněného početí.

Jeho postoj úplného zasvěcení Ježíši skrze Marii se formoval od jeho nejmladších let. Jan – takové bylo jeho křestní jméno – byl obětován Kristu a Marii ještě před svým narozením. Jeho matka Žofie při přepravě přes řeku Dunajec spadla do vodní spouště, ze které byla zachráněna zázračným zásahem Panny Marie. Obětovala tehdy Bohu své dítě, které nosila pod srdcem a které se narodilo 18. května 1631 v Podhradí u Starého Sącze. Jan byl osmým dítětem Tomáše a Žofie Papczyńských. Vyrůstal v prostředí rodičovské lásky, což mělo silný vliv na jeho budoucí život. Zbožnosti se naučil od své matky, která byla členkou růžencového bratrstva, bratrstva sv. Anny a třetího řádu sv. Františka a byla velkou mariánskou ctitelkou.

Jan vstoupil k piaristům a přijal řádové jméno „Stanislav od Ježíše a Marie“. Celým životem dosvědčoval skutečnou přítomnost a ochranu Panny Marie, se kterou se spojil úkonem zasvěcení. Jak jen mohl, odpovídal synovskou láskou na její mateřskou lásku a obětoval jí všechny

Nevolník Panny Marie

„To je jeho odkaz, který nám zanechal: ve všech těžkostech se utíkat k Neposkvrněné. Tento vzkaz přijal od samotného Ježíše, který určil Janovi Marii za matku,“ řekl Jan Pavel II. o Stanislavu Papczyńském, zakladateli otců mariánů, který bude 16. září blahorečen v mariánské poutní svatyni v Lichni v Polsku.

své námahy a všechna pokoření. V klášteře piaristů se přičinil za velké rozšíření bratrstva Panny Marie Dobrotivé, které bylo založeno, když Panna Maria zadržela velkou epidemii, která se ve městě šířila. Panně Marii věnoval Stanislav svůj první spis *Prodromus Reginae Artium* (Předchůdce Královny umění). Odešel od piaristů, oděl se do bílého hábitu a usiloval o založení nové kongregace ke cti Neposkvrněné, jejíž kult všude šířil, ačkoliv tehdy nebyl pro všechny samozřejmostí. (Dogma o neposkvrněném početí bylo vyhlášeno až v roce 1854.)

Otec Stanislav ustavičně vyzýval k lásce k Panně Marii, protože věděl, že jen díky ní může národ zůstat věrný Bohu a zachránit se před ustavičnými tureckými nájezdy. Otec Stanislav se stal zповědником Jana Sobieského, který se svěřil do ochrany Panny Marie a modlitbám svého zповědníka, když vytáhl do bitvy pod Chotimem na Ukrajině, kde slavně Turky v roce 1673 porazil, což mu vyneslo polský trůn, a podobně tomu bylo v bitvě s Turky u Vídně. Tato vítězství podporoval celý národ svými modlitbami a obětmi, ke kterým vyzýval otec Stanislav. Z vděčnosti za vítězství udělil král institutu mariánů čestná královská privilegia.

Náročná láska

Kdo se dívá do očí Neposkvrněné, dokáže vidět v druhém člověku Ježíše. Dokáže slyšet lidskou touhu po Bohu i Boží touhu po člověku.

Otec Papczyński byl nejen jedním z nejvýznamnějších humanistů ve své vlasti v XVII. století, ale byl to současně mystik,

kteřý denně rozmlouval se svým Stvořitelem, který je láska. Byl uchvácen tajemstvím Boží lásky, která obdařila člověka tak velkou důstojností. Napsal: *Člověk stvořený Bohem a zasvěcený mu ve svátosti křtu stal se jeho*

Stanislav Papczyński

mystickou svatyní. Jak velká je to důstojnost! (...) Člověče, vznikl jsi z Božího záměru. Sama Nejsvětější Trojice si tě zvolila za svou svatyni. (...) Jsi Božím obrazem. (...) Protože tak jako na oltáři je vždy skryt v Nejsvětější Eucharistii, tak také je v lidském srdci, které se mu zcela odevzdá. Proto se k nám obrací s výzvou: „...připravte mi se vším úsilím svá srdce, abych v nich mohl spočinout, přitahován vaší láskou jako mileneček ve své komnatě.“ „Synu, dej mi své srdce“ (Př 23,26). Proč? Abych se v něm ubytoval, abych v něm přebýval, radoval se a na věky odpovídal. (...) Mimo Boha nic jiného nesnášejme na oltáři svého srdce.

Boží láska, která se nezastavila ani před obětí vlastního Syna, který toužil zemřít za člověka, táhne lidské srdce, aby šlo za touto láskou, aby tuto lásku neslo jiným, protože není přece možné milovat Boha a nemilovat

člověka. Otec Stanislav opakoval se sv. Filipem Neri: „Musíš milovat všechny opravdovou láskou. Nikdy nechovej nenávisti ke komukoliv, ani kvůli jakkoliv příkrým slovům, protože v srdci, ve kterém není láska k bližním, není ani láska k Bohu.“ A dodával: „Nic se více nepodobá božské velebnosti než láska k bližnímu, která způsobí, že právě z lásky snášíme všechnu nepřiznání, nepřijemnost ve slovech, ba i ve skutečích. (...) Zamysli se, zda nejsi k někomu nelaskavý, zda z přehnané horlivosti někomu neobviňuješ a nepomlouváš, zda někomu nepřekážíš v jeho postupu. Zamysli se, proč se neraduješ z úspěchů a talentu druhého, proč mu nepřejáš pokroky v dokonalosti, proč jsi k někomu nelaskavý a obracíš se na něho jen s nechutí a trpkými slovy. Ověř si, zda to všechno pochází z odůvodněné horlivosti, abys nenarazil na přísný výrok Soudce, před kterého jednou předstoupíš.“

Otec Stanislav nejen psal úvahy o lásce k bližním a kázal o ní, ale také ji praktikoval ve svém životě. Modlil se za ty, kteří ho uráželi, odpouštěl těm, kteří ho násilím vsadili do vězení jen za to, že věrně zachovával všechna ustanovení řehole. Potřebné nikdy nepropouštěl s prázdnými rukama. Nazývali ho „otcem chudých“, protože rozdával almužny, pomáhal sirotkům a vdovám, dívkám, které chtěly vstoupit do kláštera, pomáhal k věnu, navštěvoval nemocné a trpící ve špitálech. Říkal, že když dává almužnu, dává ji na sto procent Bohu.

Boží Prozřetelnost, které plně důvěřoval a která byla patronkou jeho kláštera, ho nikdy nezklamala.

Zvláštním projevem jeho lásky k bližním byla jeho modlitba za zemřelé. Na jaře 1673 byl vojenským kaplanem u vojska Jana Sobieského, které v tu dobu válčilo s Turky na Ukrajině u Chotimu. Zjevilo se mu tehdy mnoho mrtvých, kteří prosili o modlitbu. Ustavičné války

polského vojska s Rusy, Kozáky, Turky, Tatary a Švédy a také vnitřní rozbroje, živelní pohromy, hlad a epidemie si vyžádaly mnoho lidských životů. Otec Stanislav si byl vědom, že tisíce umírajících odchází na setkání s Bohem bez přípravy. Ve svých mystických viděních sestupoval do očistce a poznával, jak veliké je utrpení ze stesku po Stvořiteli u těch, kteří jsou odsouzeni, aby se zde očistili. Obětoval za ně svoje posty, umrtvování, sebezápory a modlitby a vyzýval k tomu i své spolubratry.

Kardinál Wyszyński hovořil o smyslu modlitby za zemřelé, kterou velice praktikoval a doporučoval otec Papczyński: „V této modlitbě nejde jen o to, že pomááme zemřelým, ale především o to, abychom pamatovali, že zde nemáme stálý příbytek, ale očekáváme jiný. (...) Dnešnímu světu je třeba připomínat velkou pravdu o člověku, který je povolán k věčnému životu a jehož život zde nekončí. Víra ve věčný život má velký význam, učí nás úctě k člověku. I nejvyšší komíny se jednou zřítí a i nejmenší děťátko, které zemře v náručí své matky a bude uloženo do země, vstane z mrtvých, protože nebeský Otec ho vzkřísí v poslední den. Tato pravda musí ukazovat na nebe. Podmínkou spravedlnosti na světě je víra v nekončící věčný život člověka.“

Apoštolát

Projevem lásky k bližnímu je modlit se za něho po jeho smrti, ale také, pokud žije, usilovat o jeho spásu. Ten, kdo miluje Boha, hlásá jiným pravdu o jeho lásce. Toto privilegium, ale i povinnost otec Stanislav ustavičně připomínal: „Nikoho, ani toho nejpodlejšího a nejhanebnějšího nechce Bůh vyloučit z nebeské vlasti a žádá od těch, které pozvedl k apoštolské důstojnosti, aby hlásali evangelium všemu stvoření, jak bohatým, tak chudým, starcům i dětem, prostě všem lidem, doslova všem! Odtud můžeš dospět k závěru, jaké ses

Stanislav Papczyński s Janem Sobieskim

dopouštěl hanebnosti, jestliže při všech vhodných příležitostech jsi nesloužil malým i velkým. Nezanedbávejme nikoho, ale poučujme všechny o Božích přikázáních a o pomoci k jejich zachování.“

Odkud však čerpal sílu při nekončící námaze spojené s vydáváním svědectví o Boží lásce? V jeho spisech najdeme odpověď i na tuto otázku: „Moje duše, dej se do práce! Chceš snad, aby tě zachvátila noc? Aby v tvé lampě nechybělo světla, zapal ji touhou přistoupit k Nejsvětější Eucharistii. Tvoje lampa ti pohasíná tehdy, když málo nebo vůbec neplaneš touhou přijmout Tělo Páně.“

NEBEZPEČNÉ POCHYBNOSTI KNĚŽÍ

Koordinátor exorcistů v Mexico-City P. Pedro Mendora kritizoval kněze, kteří pochybují o existenci ďábla: „Existence ďábla je článek víry bez ohledu na to, jak se někdo pokouší vysvětlit tento fenomén psychologicky či nějak jinak.“ „Jestliže není mnoho případů zjevné posedlosti, pak je mnoho lidí, kteří trpí v důsledku přitažlivosti zla, protože se vzdělali od víry. Zájem o magii, zaklínání, horoskopy vede dokonce až k smrti, ale kněží nepomáhají, protože o tom nic nevědí.“ Mendora vyzval na kongresu exorcistů biskupy, aby se seminaristům v této oblasti dostávalo důkladnějšího vzdělání a aby bylo připraveno více exorcistů.

alkoholismu a byl proto apoštolem střizlivosti. Sám byl abstinent a totéž doporučoval svým duchovním synům. Věděl, že alkohol neuzmírá rány duše, proto se snažil probudit v alkoholických touhu a hlad po Bohu a zajistit jim podmínky duchovního rozvoje.

Když už neměl sil k práci a k hlásání Ježíše, přijal náhlou ničivou nemoc. Přibývajícím utrpením obětoval za zemřelé. S velkou horlivostí se připravoval na setkání s Ježíšem a Neposkvrněnou Pannou. Zemřel 17. září 1701.

Jak za života, tak i po smrti pomáhá těm, kteří ho prosí o přimluvu u Boha. Mnoho lidí podává svědectví o milostech, které obdrželi na jeho přimluvu, o uzdravení z chorob a závislosti, o zachráněných těhotenstvích a osvobození z různých duchovních trápení.

Závěr

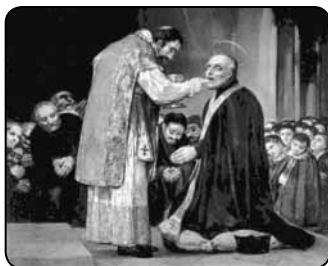
„Život služebníka Božího Stanislava Papczyńskiego je důkazem, že je možno zachovávat Boží pravdy. Nejednou se zdá, že Kristovo učení je těžké, dokonce nemožné, a zatím je tolik světců!“ prohlásil kardinál Wyszyński u hrobu otce Papczyńskiego.

Ježíš zve každého z nás, abychom šli za jeho láskou a nesli ji těm, kteří jsou kolem nás, doma, ve škole, v práci... V této každodenní pouti a nezištném sebeobětování nás provází Neposkvrněná Matka Pomocnice, která v dobách šťastných i v nešťastných, kdy nás všichni opouštějí, je vždy s námi. (...) „Neopustila Krista na kříži a neopustí ani své děti v jejich utrpení“ (kard. Wyszyński). Spolu s ní a se všemi svatými, kteří nám chtějí pomáhat v našich každodenních záležitostech, můžeme opakovat slova modlitby otce Papczyńskiego: „Pane, můj Bože, dej mi silnou víru, pevnou naději a ustavičnou lásku. Dej mému srdci milost, aby toužilo po tobě, v touze tě hledalo, v hledání nacházelo a nalezeného milovalo.“

Z *Mitujcie się* 3/2007
přeložil -lš-

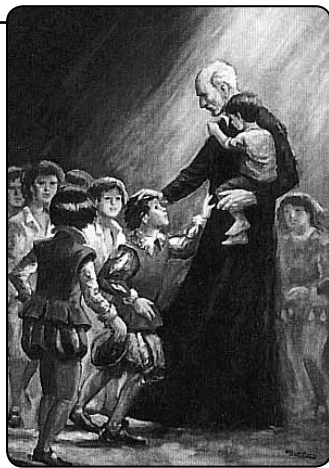
Svatý Josef Kalasanský

V sobotu 25. srpna tomu bude 450 let, co se v malé vesnici v severním Španělsku narodil sv. Josef Kalasanský. V roce 1583 byl vysvěcen na kněze. Již několik let nato se stal generálním vikářem biskupství Urgel. Počátkem roku 1592 přišel do Říma. Zde poznal opuštěnost a nevědomost chudých dětí, o které se nikdo nestaral. Cítil se povolan, aby se těchto dětí ujal. Spolu se dvěma dalšími kněžími otevřel v roce 1597 v Římě Zátiběří první bezplatnou obecnou školu v Evropě. Se svými spo-

lupracovníky pak založil řeholní společnost (Clerici Regulares Scholarum Piarum). Přijali jméno piaristé. Papež Pius V. schválil tuto kongregaci již roku 1617. R. 1621 byla kongregace povýšena na řád se slavnými slibů, ve kterých se členové navíc zavazují sloužit výchově mládeže. Brzy však v důsledku pomluv upadl řád do krize, jejíhož vyřešení se již zakladatel nedožil. Zemřel v roce 1648. V roce 1767 byl prohlášen za svatého. Papež Pius XII. ho v roce 1948 prohlásil za patrona křesťanských základních škol na celém světě.

V důsledku Francouzské revoluce byli piaristé takřka potlačeni a jejich rozvoj začal opět ve 20. století. Dnes je piaristů na celém světě asi 2000. Pia-

risté působí např. v Kamerunu, na Filipínách i v Japonsku a Bělorusku.

U nás působí piaristé již 370 let. Když v roce 1752 otevřeli v Praze v Celetné ulici své první gymnázium, stála u něho doslova fronta na vzdělávání. Mají neocenitelné zásluhy na rozvoji školství a vzdělanosti v naší vlasti, která byla takřka poseta jejich gymnázii. Jejich nové typy škol byly zdravou konkurencí škol jezuitských a předchůdci pozdějších reálných gymnázií a ekonomických škol. K vynikajícím českým piaristům patří otcové Petr Casani, Ladislav Krásenský, Matouš Brossman, Bonifác Buzka a Ambrož Stříteský. K jejich odchovancům patří např. Jan Evangelista Purkyně a Tomáš G. Masaryk. Sídlem české provincie je Strážnice.

Žijte radostně! Bůh se o nás stará.

Musíme nechat Boha, aby mohl působit. Pro nás je důležité, abychom plnili jeho vůli.

(sv. Josef Kalasanský)

Ideové pozadí konfliktů islámského světa

Relativně krátký čas nás dělí od doby, kdy ztratilo na své aktualitě napětí mezi celosvětovými tábory kapitalismem a socialismem. A již zde máme na globální scéně opět další antagonismy hrozící přerůst do katastrofálních následků. Přitom nejde pouze jen o tradiční nepřátelství mezi židovskými a arabskými Semity táhnoucí se dodnes dějinami již od biblických časů. Ani pouze o napětí v jakém si zobecněném smyslu mezi celou euroamerickou a islámskou kulturou. Nutno bohužel konstatovat, že ke ztrátám na lidských životech dnes především dochází v důsledku bratrovražedných bojů mezi samotnými muslimy. Zcela spontánně se přitom vynoří otázka: O co vlastně v těchto bojích jde? Jistě zde hrají svou významnou roli i politicko-mocenské zájmy a ekonomické motivy. Avšak jen málokdy se stávalo v nejrozmanitějších válkách během historie lidstva, že by se bojující strany při zdůvodňování nutnosti a užitečnosti válečného konfliktu omezily na přízemní motivy. Většinou se vždy hledají nějaké vyšší a vznešenější důvody, které mohou v očích veřejnosti alespoň poněkud ospravedlnit všechny hrůzy, které s sebou boje přinášejí. Co je tedy ideologickým zázámím oněch konfliktů v islámském světě?

Díky ochotě tamních akademických představitelů jsem získal možnost zabývat se touto problematikou na islámských univerzitách v Tunisku a Tanzánii

během února a července 2007. Jak je obecně známo z masmédií, dělí se celosvětové islámské společnosti na většinové sunnity a menšinové šiity. Příčiny tohoto rozdělení se táhnou do dávné historie, kdy po Mohamedově smrti (632) vznikly spory o jeho nástupnictví (tzv. *kalífát*). Kalifové byli až do zániku této funkce ve 20. století považováni za politickou a duchovní hlavu celého islámu. Podle tradičního (*sunnitského*) pojetí byli legitimními Mohamedovými nástupci: Abu Bakr (+634), Umar (+644), Uthman (+656), Ali ibn Abí Tálíb (+661). Podle *šiitů* začíná však posloupnost zákonitých Mohamedových nástupců, nazývaných *imámy* (=vůdci), až od zmíněného Aliho. Od toho se také odvozuje označení „šii-ta“ (shi'at' Ali = přívrženec Aliho). Šiité se dále dělí na více skupin. Z nich nejvýznamnější je skupina vyznávající posloupnost, kterou po Alim dohromady tvoří celkem dvanáct imámů („šiiité dvanácti imámů“, arab. *ithna' ashariya*). Zakladatel šiitské posloupnosti Ali se přitom těší téměř božské úctě. Imám Hussein, uváděný v posloupnosti imámů jako třetí, byl sunnity zabit v bitvě u Karbaly (680) a honosí se v šiitském prostředí gloriolou svatého mučedníka. Jakýmsi mesiánským tajemstvím je obestřena postava posledního (dvanáctého) imáma (al-Mahdi, naroz. 868), který od r. 874 podle šiitského přesvědčení dodnes žije v jeskyních u irácké Samar-

KNĚŽÍ SPOLU S POLICISTY

V severoirském městě Strabane budou policisty na jejich pochůzkách v ulicích města provázet také kněží. Policejní inspektor očekává, že to povede k poklesu násilné kriminality. Za 38 let vzájemných konfliktů mezi protestanty a katolíky přišlo o život 3000 lidí. Nyní byla vytvořena společná vláda katolíků a protestantů. Z 1,7 mil. obyvatel Severního Irsku je 53 % protestantů a 44 % katolíků.

ry. Tento al-Mahdi se má zjevit (raj'a) přede dnem posledního soudu a definitivně obnovit lidstvo, které se pak ve svém celku stane islámským. Spolu s ním se podle šiitů na svět vrátí i všichni Boží světci včetně Ježíše Krista, kteří budou pod vedením al-Mahdiho v novém lidstvu (umma) oslavovat Boha v Mekce. Že toto myslí zcela vážně i současní muslimové, dosvědčuje např. iránský prezident Mahmud Ahmadi-nejad, který ve své řeči na půdě OSN (říjen 2005) veřejně prosil Boha, aby tento al-Mahdiho příchod uspil, a tak umožnil islamizaci celého světa.

Kromě historických důvodů, některých právních výkladů a rituálních zvyklostí dělí sunnity od šiitů navzájem též otázka navýsost teologická. Totiž spor o 99 *Alláhových vlastností* (al-asma-ul husnaa) ve vztahu k *Boží jednosti* (tawhíd). Podle šiitů je Bůh čirou jedností, která vylučuje jakékoliv další vlastnosti (atributy, sifat). Z tohoto důvodu považují šiité za modlářské polyteisty (shirk) nejen vyznavače pohanských božstev, ale též islámské sunnity, pro které jsou boží atributy skutečnými jsovcy uvnitř božské podstaty. Sunnitě se naopak opírají o Mohamedova slova (Korán 7:180), jenž vyzývá 99 jednotlivých božích vlastností výslovně doporučil s příslibem nebeské odměny. Považují se tedy šiité a sunnitě navzájem za heretiky. Protože však podle norem islámského práva (shari'a) jsou heretické výpovědi postaveny na roveň odpadu od víry (irtidád) a vlastizradě, mohou být věroučné úchyly potrestány smrtí. Tyto závěry však bohužel četní muslimové považují za dostatečné právní ospravedlnění pro sunnity i šiity při jejich vzájemném vraždění.

Celá problematika je předmětem podrobné studie, která bude publikována v nejbližší době.

*Prof. Dr. Václav Wolf,
Ústav dějin UK v Praze*

starozákonního Izraele, bychom se totiž neměli dívat pouze jako na nějakou zvláštní „národní“ charakteristiku Abrahámových potomků. Jejich neposlušnost a nevěrnost je na nich proto tak nápadná, že je u nich velice nápadná také ona nesmírná přízeň a dobrota, jakou Hospodin zahrnuje národ, který si vyvolil a který chce sám vést. Jestliže však oprávněně mluvíme o Židech jako o svých starších bratrech, plyne z toho nejen to, že je máme mít ve zvláštní úctě a lásce pro vznesené dědictví, které jsme od nich převzali, ale musíme se také ptát, zda se i u nás jako u mladších bratrů nemůže historie opakovat i z té horší stránky, zda i nám nehrozí podobná sebevědomá zaslepenost a jiné nedobré vlastnosti a nevěrnosti, jaké jsou nám tak nápadné v dějinách Starého zákona. Bloudění vyvoleného národa může být spíše názorným obrazem vlastností celého lidského pokolení. Všechna Ježíšova varovná podobství o nevděčném národě, který odmítal a zabíjel proroky a kterého nakonec předběhnou jiní, musíme přijímat jako poselství, které platí stejně tak i pro jeho novozákonní dědice.

Z vyprávění Svatého otce o církevních otcích z prvních století křesťanských dějin se totiž dovidáme, že novozákonní vyvolený národ se zdaleka nemůže chlubit vynikající věrností a oddaností k svému Bohu. Sotva se prvotní církev dočkala svobody, už uslyšíme o sebepronásledování, svévoli a vzpurnosti a nesvornosti nejen lidu, ale dokonce i celé řady pastýřů. A pokud jde o přítomnost, stačí, když se podíváme na současné církevní statistiky, a můžeme z nich vyčíst docela názorně, že opravdu první se mohou stát posledními a poslední prvními. Přicházejí nám to zde do nejstarších křesťanských zemí připomenout misionáři z rozvojových zemí, kteří nám, plni Ducha Svatého, odhalují překvapujícím způsobem staré pravdy, které se

odtud kdysi „exportovaly“ a které by měly být v kolébce křesťanství samozřejmé.

Být Božím vyvoleným lidem není jen velká čest, ale i velká odpovědnost a závazek. Vyvolení neznamena nějaké výhody, úlevy, protekci, přednostní obslužení mimo pořadí, není to něco jako vézt se v kočáře, zatímco ti ostatní musí jít pěšky. Vyvolení představuje pozvání do blízkého společenství s Bohem ze zcela zvláštního důvodu: je to pozvání ke spolupráci na díle, jehož plody chce pak Bůh obdarit všechny ostatní. Nevěrnost takto vyvolených a omilostněných pak nezačíná teprve tehdy, když se od Boha odvrátí, ale projevuje se už tehdy, když si ze svého vyvolení vytvoří jen své vlastní pohodlné hnízdečko, které chápou jako svou definitivu, jako nějakou permanentku či předplatné do nebe, jako by se Bůh zavázal, že na ně nedá ve své dobrotě v žádném případě dopustit a že budou mít vždy zaručenou přednost přede všemi ostatními. Když se jim pak zdá, že věci neprobíhají tak, jak si představovali a jak by si přáli, dají často průchod své vnitřní nevěrnosti rafinovanou formou „reptání“: uchýlí se k zpochybňování přejatého dědictví, k odklonu od autentické pravdy, kterou si nahrazují svévolnými výmysly, vždy ovšem tak, aby v nich trval dojem, že není ohroženo ono vypěstované teplé místečko na zdánlivém výsluní Božího vyvolení.

Jenže kdo více dostal, od toho se více očekává, a pokud nesplňuje očekávání, snadno se může stát služebníkem nejen neúčinným a zbytečným, ale i služebníkem, který pro svou svévoli a svou domýšlivost přímo překáží a škodí Božímu dílu, místo aby je podporoval.

Kdykoliv se Pán začne obracet na ty „poslední“, není to z nějakého rozmaru, ale proto, že ti „první“ se zpronevěřili svému poslání a není na ně už

spolehnutí. Až jim jednou řekne: „Neznám vás!“, nebude to znamenat, že by nikdy nepatřili k jeho vyvoleným, ale budou pro něho „neznámí“, protože je při samotném díle spásy mezi svými skutečnými aktivními, pokornými, horlivými a poslušnými spolupracovníky vlastně neviděl, a tedy ani nepoznal. Pracovali nikoliv s ním, ale na svém.

Všimněme si dobře, jak se tito odmítnutí vyvolení v Ježíšově prorocké katechezi hájí. Vyslovují slova, která nejenže jim k obraně neposlouží, ale dokonce celou situaci ještě více dramaturgizují: „Jedli jsme s tebou a pili a u nás jsi učil!“ Ano, to je ta tragédie. Ti odmítnutí nejsou z tábora neznaobohů. Je možné být „fyzicky“ Pánu tak blízko, že větší blízkost si sotva umíme představit. A nakonec se tato blízkost může stát přítěžující okolností. Zřejmě není blízkost jako blízkost a důvěrnost jako důvěrnost. Důvěrnost, která si počíná tak sebevědomě, že překročí své meze, zachází do troufalosti až drzosti, takže je urážkou toho, koho měla ctít. Tam, kde se zapomíná na povinnou úctu, tam se vytrácí i odpovědnost a těžko můžeme mluvit o opravdové lásce. V této věci je třeba vytrvale a vážně zpytovat svědomí a prosit Ducha Svatého o pomoc a světlo, protože nic není obtížnějšího než vyjít z bludného kruhu a uvědomit si a uznat vlastní sebeklam.

Benedikt XVI. ve své odpovědi při setkání s kněžími v Auronzo di Cadore vyslovil závažné přiznání, které by nemělo upadnout do zapomenutí: „Koncil řekl, že je třeba se zřítí triumfalismu. Řeklo se: začněme moderně, nově. Ale vyrostl nový triumfalismus, který si myslí: nyní my uděláme velké věci, my jsme našli cestu a najdeme na ní nový svět.“ Po čtyřiceti letech vyslovuje papež konstatování, že, pokud jde o triumfalismus, vyráželi jsme nakonec klín klínem. Platí to však jen o triumfalismu jako takovém? Není toho více, v čem jsme si troufali příliš mnoho?

-Iš-

Po vzdělávání srdce následuje náboženská výuka a tato opět ústí do přípravy na apoštolát, věrně podle poslání hlásat Ježíše Krista. Toto všeobsahující formování se snažíme dát dětem jako výbavu pro jejich životní cestu. Zatímco se setkání NETu odehrávají v atmosféře podobné tomu, co děti prožívají při narozeninách, plníme jejich vnitřní výbavu cestovním balíkem pro zdařilý život ve víře.

Naše modlitba, láskyplná příprava a náš příklad jsou naprosto nezbytné. A přitom ze všeho nejdůležitější je láska. Milujeme děti takové, jaké jsou (a děti mají pro lásku jen tři písmena: Č-A-S, každé už má za sebou svůj osobní příběh. Žádné „špatné“ děti nejsou. Milujeme je pro ně samotné, pomáháme jim objevovat a rozvíjet jejich talenty a zacházet s jejich špatnostmi, a také je učíme, jak zacházet s talenty a špatnostmi druhých dětí.

Pomáháme jim učit se žít. A především je UČÍME ŽÍT LÁSKU.

Jak pravdivá je věta: Výchova znamená obdarování lidskostí! Víme kde, případně u koho ji načerpat a přijmout, abychom ji mohli předávat dále. Slyšeli jsme to od papeže Benedikta XVI., že život bez Krista je neúplný, a proto nikomu nekřivíme, když mu ukazujeme Krista a nabízíme mu možnost najít tak svou autentičnost, radost, že jsme našli život.

Oba sloupy NETu sledují přesně tento cíl: slouží k tomu profesionální katolický komiksový časopis a ještě účinněji měsíční setkávání s pravidelným programem, ve kterém se prožívá víra a uskutěčňuje misijní práce.

Pro děti jsou fascinující misie, podniky a projekty, při kterých děti prožívají, jak je cenné, že mohou být užitečné, že mohou konat dobro a působit radost a že je krásné společně prožívat s přáteli víru a dále ji předávat. Potřeba stát se darem pro druhé a tím druhé nadchnout a svítit ve svě-

Jak vedu své děti ke Kristu? (dokončení)

Marie Alžběta Schmidtová pochází z početné rodiny. Má sedm sourozenců a „velkou lásku k dětem“. Vdala se za novináře Stefana Schmidta. Bylo pro ni jasné: „Chci se stát matkou.“ Ale ukázalo se, že to nejde. Kardinál Meisner jednou řekl: „Mateřství nebo rodičovství není věcí biologie. Bůh nám dal možnost stát se matkou i jiným způsobem.“ Jejím povoláním byla péče o zákaznky ve velkém britském chemickém koncernu a později se stala manažerkou pro komunikaci ve velké softwarové firmě. To všechno opustila a věnuje se programu NET.

tě jako Ježíšovy paprsky – to je tím hlavním smyslem, který aktivitami probouzíme.

Tak děti od malička přirůstají v lásce k Církvi a radostně se staví do jejich služeb, jsou podporou pro svého faráře a pomáhají co největšímu počtu lidí poznávat a milovat Krista a nést ho dalším. Děti jsou přece od přirozenosti Božími posly.

Chceme děti posilovat v tom, aby v nich rostlo přání, být ve své farnosti nasazeni jako kvas. Praktické podněty jim k tomu přitom dodáváme. Zvláštní tým nejdříve pečce pro faráře oplatky a zve ho k rozhovoru o jeho povolání.

NET-magazín obsahuje profesionální komiks, napínavé příběhy a veselé kresby. Toto všechno zprostředkuje zmíněné obsáhlé vzdělávání. Lidské formování a tedy formování srdce se objevuje v rubrikách InfoNET „Víš už?“, ve hrách a v experimentálních stránkách.

Náboženské vzdělávání získávají v biblických komiksech, na stránkách katechismu, zvaných Kate-Kid. Vystupuje zde detektiv v klobouku zvaný Spark. Představuje svědomí a klade dětem otázky, které si často kla-

dou samy děti. A pak se jde k samé podstatě a děti obdrží správné odpovědi. V komiksech o světcích jsou dětem představe-

ny správné vzory a vždy mě velice potěší, když slyším, jak opravdu rády je děti čtou.

Formaci k apoštolátu zprostředkuje měsíční misie, která tvoří srdce magazínu. Předáváním lásky k Bohu lidem prožívají děti zcela osobně krásu víry a hodnot a zcela samovolně se

jejich pozornost zaměřuje k bližním. Tyto misie jsou podle mého názoru také základem toho, že se v týmech neobjevují žádné projevy únavy, nýbrž týmy se stále rozrůstají, až musí být rozděleny na dva. Učíme zde postupně přijímání odpovědnosti, schopnosti pracovat v týmu, vděčnosti, vzájemné pomoci a všem těm ctnostem, o kterých jsem se zmínila a které odpovídají jejich silným stránkám a zálibám.

Papežové jako inspirátoři

Naši papežové jsou pro nás nejlepšími inspirátory, a proto jim rádi nasloucháme. Když papež Jan Pavel II. prosil o skutky duchovního milosrdenství, ihned se zrodila myšlenka jít jako Ježíšovi přátelé k osamělým, nemocným a starým lidem. V adventě na ulicích v Kevelaeru i jinde rozdávaly děti kolemjdoucím i lidem v kavárnách hvězdičky bliženské lásky, které si samy zhotovily. Jak velice jsou děti pro tyto věci nadšeny, dokážete poznat, jen když se k nim přidáte.

Když papež v květnu 2004 vybil k obnovení a oživení staré tradiční modlitby, vytvořilo NET

ihned medicínu pro duše. Nazývá se „Růženec v tabletkách“ a obsahuje balíček, kde je „příbalová informace“ s poučením o tajemstvích a o jejich účincích. Od toho roku máme také „Kredo-náramky“. Jsou velice pěkné a jejich perly vyprávějí Ježíšovy příběhy z dějin spásy.

Letní tábory mají různá témata. Jednou to byl „indiánský tábor“. Ježíš byl „náčelníkem“ a my jsme hledali a kráčeli v jeho stopách. Jindy jsme kameny, ze kterých se buduje církev.

Při mezinárodním sympoziu v Kevelaeru se v Domě sv. Canisia sešlo 89 dětí, které zde měly „Josefovou tesařskou dílnu“. Děti vyráběly kříže a mariánské svatyně z kuliček na prádlo, získávaly náušnice jako řád za dobré naslouchání. Mohly se také setkat s biskupem Kalusem Dickem, který pro ně sloužil v bazilice mši svatou a požehnal jim jejich svatyně. Velice nás všechny potěšilo, když jsme od něho obdrželi papežské požehnání.

Všechny tyto nápady pro misijní činnost jsou v Průvodci pro vedoucí, které dostávají i maminky a tatínkové. Obsahují tematiku setkání, předlohy pro kopírování, vhodné příběhy k vyprávění, hry, písně a modlit-

by a pedagogické návrhy pro každou schůzku. K dispozici je také pedagogická poradna dosažitelná po telefonu anebo pokud možno i osobně na každém místě.

Nabízíme profesionální školení ve farnostech nebo v domácnostech. Komu Bůh svěřil děti, tomu jistě dá i potřebné schopnosti. Když Bůh důvěřoval vám, i vy mu můžete důvěřovat.

V magazínu NET je vždy také osmistránkový příběh, který kreslí zručný profesionál kreslící disneyovských obrázků. Jde o příběhy party čtyř dětí a jednoho psa, která má dobré spojení na svého místního faráře. Je zde také listárna, kam čtenáři píšou a posílají své kresby.

Jsem přesvědčena, že NET je dar a nabídka Ducha Svatého, dar a úkol pro celou společnost. Je v něm aktivních více než 800 dětí, čtyři děti se daly pokřtít, dvě děti a jeden dospělý konvertovali na katolickou víru, čtyři se připravují na křest, jedna maminka se vrátila do církve. V misijních akcích děti kontaktovaly více 9000 lidí.

Zamyslete se, co můžete udělat, aby se obnovila tvář země. Můžete se přitom spolehnout na inspiraci Ducha Svatého.

Z Der Fels 6/2007 přeložil -ls-

ZEMŘEL KARDINÁL LUSTIGER

Bývalý pařížský arcibiskup Jean Maria Lustiger zemřel v neděli 5. srpna ve věku nedožitých 81 let v jednom pařížském hospici, kde byl ošetřován od 23. dubna. Narodil se 17. září 1926 v Paříži. Pocházel z rodiny polských Židů, kteří se vystěhovali do Francie. Ve 14 letech konvertoval do katolické církve a přijal jméno Jean Maria. Dva roky nato byla jeho matka zavražděna do Osvětlení a umučena. V roce 1954 přijal kněžské svěcení, byl pak 15 let spirituálem na Sorboně. Jan Pavel II. ho v roce 1979 jmenoval biskupem v Orleansu a roku 1981 arcibiskupem v Paříži. Roku 1983 obdržel kardinálský biret. Zasadil se o zásad-

ní obrat v životě katolické církve v Paříži. Kněží jeho arcidiecéze hovoří o období „před Lustigerem“ a „po Lustigerovi“. Zavedl přísnou a náročnou výchovu kněží v chudobě a odříkání ve vlastním semináři. Bojoval také neúnavně za sociální spravedlnost, proti eutanazii a za práva katolických soukromých škol. Zasloužil se o rozvoj křesťansko-židovského dialogu.

Čas milosti

Červenec a srpen jsou vrcholné letní měsíce. Čas prázdnin, dovolených a odpočinku. Ale nejen to. Je jistě třeba obnovit síly, posílit zdraví, nasycit mysl a dopřát oddechu duchu ve styku s přírodou, s uměním a různými lidskými skutečnostmi. ... Pro nás křesťany to však nemůže stačit. Před počátkem léta jsme slavili Letnice a prožili jsme znovu oživující vpád Ducha Svatého s jeho dary a charismaty. Po Letnicích začíná liturgické období, ve kterém se neobjevují ústřední tajemství, jak je tomu o Vánocích nebo o Velikonocích. Ale nesmíme zapomenat, že každá neděle je slavnou připomínkou Velikonoc, Den Páně připomínající jeho zmrtvýchvstání. „Boží slovo“ o jednotlivých nedělích nám připomíná úkoly křesťanského života: lásku, modlitbu, odevzdanost Bohu, čistotu srdce a spravedlnost, věrnost evangelium: všechno to, co je určující pro život Ježíšova učedníka. Je to tedy v plném slova smyslu období Ducha Svatého. Co dělali apoštolové a učedníci po seslání Ducha Svatého? Hlásali Ježíše Krista, jediného Spasitele, který zemřel a vstal z mrtvých pro každého z nás. Období „Ducha Svatého“ je tedy obdobím evangelizace, obdobím, které oznamuje světu: Kristus nás všechny volá, abychom byli jeho svědky. Církev, která žije z Krista, vyzařuje nezdolnou misijní sílu. Apoštolové plní Ducha Svatého neměli strach, nelekali se protivenství, překážek ani pronásledování. Nic je neodstrašilo ani neodradilo. Radovali se, když mohli něco vytrpět pro jméno Ježíšovo!

Proto doba Ducha Svatého je dobou plnou lásky ke Kristu, je to doba zázračná a mimořádná. Není to doba monotónní. Stále si v ní připomínáme situaci křesťana, který od Zmrtvýchvstání přijal Ducha Svatého, žije jako Boží dítě a očekává s chvěním a jistotou slavný návrat svého Pána. Ani hodina v ní neuplyne nadarmo, nýbrž všechny jsou

možnosti velkých milostí, ze kterých máme čerpat prospěch.

To všechno se ozývá v poselstvích Královny Míru v Medjugorje, která od roku 1989 říká: *Drahé děti, v této době milosti toužím, aby každý z vás se spojil s Ježíšem. Zvu vás k modlitbě srdce. V dalších letech opakuje: Toto je doba milosti, zvláště nyní, když vás Církev zve k obrácení... Bůh mi dopřál tento čas jako čas pro vás, abych vás mohla vést po cestě spásy. Nyní nechápete tuto milost, ale brzy přijde okamžik, ve kterém budete oplakávat tato poselství... Vedla jsem vás a vedu vás v této době milosti, abyste si byli vědomi svého křesťanského povolání, protože když máte Boha, máte všechno... Probudte se ze spánku nevěry a hříchu, protože toto je doba milosti, kterou vám Bůh daruje... Děti, v této době milosti vás zvu k modlitbě. Vy pracujete mnoho, ale bez Božího požehnání. Proste o moudrost Ducha Svatého... Toto je doba velkých milostí, ale také doba velkých zkoušek pro všechny, kteří chtějí kráčet po cestě pokoje. Proto modlete se, modlete se, modlete se!... Je doba milosti pro rodinu: v srdci vaší rodiny necht' je Ježíš... Drahé děti, učinite svým dobrým zvykem setkávat se s Bohem ve svatě zpovědi, opusťte hříchy a probudte touhu po svatosti... V této svaté době, plné Boží milosti a lásky, mě Bůh posílá k vám, a proto vás prosím, nemějte srdce z kamene!*

Kolik lásky a mateřské starostlivosti je v těchto slovech, která přicházejí z nebe! Budme bdělí a připraveni „s rozžatými lampami“, je to doba zkoušky a bitvy, kterou nezvládneme sami, ale Pán je s námi po všechny dny až do konce světa.

Maria je s námi a prosí u Otce za každého z nás. Ať se tedy v našem srdci zrodí hymnus chvály a díky, protože jestliže Božímu volání odpovíme ANO, bude to doba velice plodná, jako velká letní sezona, kdy zrají nejkrásnější a nejvonnější plody.

Medjugorje Torino 136/2007

■ Vysílání denně 8.00 – 12.00 a 16.00 – 24.00

■ Denně: 8.00; 18.00; 21.35 – Dnešek v kalendáři

■ 11.45; 18.35 – Pohádka ■ Po-Pá: 11.55; 20.00 – Z pokladů duše

Podrobnosti na www.tvnoe.cz ■ Změna programu vyhrazena.

SVATÝ ŘEHOŘ NAZIÁNSKÝ - dokončení ze str. 2

nesnesitelná. Opakovalo se to, na co si Řehoř již dříve stěžoval výstižnými slovy: „Rozdělili jsme Krista, my, kteří jsme tolik milovali Boha a Krista! Lhali jsme jedni druhým kvůli pravdě, živilí jsme pocity nepřátelství kvůli lásce, oddělili jsme se jeden od druhého“ (Oratio 6,3: SC 405,128). V atmosféře napětí souhlasil s demisí. V přeplněné katedrále pronesl promluvu na rozloučenou, velice působivou a důstojnou (srov. Oratio 42: SC 384,48–114). Svůj upřímný projev zakončil slovy: „S Bohem velké město, Kristem milované... Děti moje, prosím vás, chraňte poklad [víry], který vám byl svěřen (srov. 1 Tim 6,20), pamatujte na mé utrpení (srov. Kol 4,18). Milost Pána našeho Ježíše Krista ať je s vámi se všemi“ (srov. Oratio 42,27: SC 384,112–114).

Návrat do samoty

Vrátil se do Naziána a asi dva roky se věnoval pastorační péči o tamní křesťanskou komunitu.

Pak odešel definitivně do samoty v blízkosti Arianca v rodném kraji a věnoval se studiu a asketickému životu. V tomto období složil většinu svého básnického díla, především autobiografického: *De vita sua*, četbu ve verších o vlastní cestě lidské i duchovní, příkladné cestě trpčícího křesťana, člověka o velké vnitřní hloubce ve světě plném konfliktů. Je to muž, který nám dává pocítit Boží primát, a proto mluví také k nám, k tomu našemu světu: bez Boha člověk ztrácí svou velikost, bez Boha není pravého lidství. Naslouchejme proto tomuto hlasu a také my se snažme poznat Boží tvář. V jedné své básni se obrátil k Bohu a napsal: „Buď milostivý, Ty, který jsi Záhrobím všeho“ (Carmina [dogmatica] I,1,29: PG 37,58). V roce 390 Bůh přijal do své náruče tohoto věrného služebníka, který ho bránil s bystrou inteligencí ve spisech a s tak velkou láskou opěvoval ve svých básních.

Bollettino Vaticano 8. 8. 2007
Mezititulky redakce Světa

ADORACE NA INTERNETU

V Rakousku byly zřízeny internetové stránky, na kterých je možno přihlásit místa a termíny, kdy se v německy mluvící oblasti konají v příštím půl roce adorace před vystavenou Nejsvětější Svátostí. Již za tři týdny přesáhl počet přihlášek hranici 10 000. Tyto stránky byly zřízeny v rámci kurzu pro tvůrce internetových stránek, který uspořádala agentura Kath-net. Stránky jsou k dosažení na adrese www.anbetung.info.

FESTIVAL MLÁDEŽE V MEDJUGORJE

6. srpna v 5 hod. ráno skončil v Medjugorje Festival mládeže 2007, na kterém se sešel rekordní počet 40 000 účastníků. Festival probíhal od 1. srpna. Přítomno bylo také více než 500 kněží, kteří denně zpovídali dlouho do noci. Přes den se konaly přednášky a svědectví věřících. Každý večer pak byla mše svatá a adorace. Téma festivalu bylo: *Milujte se navzájem, jako já jsem miloval vás* (Jan 13,34).

Festivalu se účastnil také poslanec evropského parlamentu Bernd Posselt, který ve své přednášce vyzval mladé křesťany, aby se angažovali aktivně v politice, protože Evropa bude křesťanská jen potud, pokud budou křesťany její občané. Rozhovor s ním přineseme v příštím čísle Světa. Účastníci přišli z 58 různých zemí. Kázání a přednášky byly tlumočeny do 15 jazyků.

Ne 26. 8.: 8.04, 17.55 Z dětské duše 8.10 Na koberečku (14) 8.25 Klaunský pohádkový kuffík – O lakomosti 8.35 MORAVA CUP 2007 aneb Fotbal ano, drogy ne 9.00 Vynoření z katakomb 9.50 Pro vita mundi s P. Janem Machem 10.30 Přímý přenos mše svatě z Křížanova (L) 11.53, 20.00 Z pokladů duše: Úkol církve 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Je Balkán trojským koněm islámského terorismu? (5. díl) 16.05 Otevřete nám dveře milosrdenství 16.35 Hlubinami vesmíru (srpen) 17.35 Rajská zahrada M. Havlína 18.00 Ježíš – království bez hranic (16) (P) 18.30 Curriculum vitae – Kafebraun dozelená 19.00 Velká čínská zeď, Taj Mahal, Náměstí sv. Marka 19.30 Atlas Charity: Poradna pro občany ve Frýdlantě nad Ostravicí 19.35 Vzpomínka na brněnskou operetu 20.05 Matka Tereza 21.35 Setkání s bratrem Rogerem (1/2) 22.30 Misijní magazín (7) 23.30 La Saletta 00.00 Moravia rallye.

Po 27. 8.: 8.05 Filmový festival Mohelnice 2006 8.30 Na koberečku (14) 8.45 MORAVA CUP 2007 aneb Fotbal ano, drogy ne 9.00 Noční univerzita – P. Petr Karas 10.00 Hongkong 10.30 Piloti prostějovského leteckého učiliště ve 2. světové válce 11.00 Pro vita mundi s P. Janem Machem 11.40 Klaunský pohádkový kuffík – O poslušnosti 11.50, 20.00 Z pokladů duše: O času 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Pro vita mundi, tentokrát s P. Stanislavem Lekavým 12.45 Vzpomínka na brněnskou operetu 16.05 Po stopách Ježíše Krista (9/10) – Poslední večere 16.35 Klauzura 17.05 Hitlerova kariéra (5/5) 17.35 Hledání (5) 18.05 Filmový festival Mohelnice 2006 18.35 Kapka (1. díl) (P) 18.45 Hongkong 19.15 Je Balkán trojským koněm islámského terorismu? (5. díl) 19.45 Ohlédnutí za Manželskými setkáními v Hranicích 2007 očima dětí 20.05 Hubbleův dalekohled 21.40 Na koberečku (26) (P) 21.55 Noční univerzita – manželé Svobodovi 23.00 Longital (Colours of Ostrava) 00.30 Hongkong.

Út 28. 8.: 8.05 Setkání s bratrem Rogerem (1/2) 9.00 Na koberečku (26) 9.15 Trinidad, Kateřinin palác, Macchu Picchu 9.45 Hitlerova kariéra (5/5) 10.15 Noemova pošta (srpen) (R) 11.40 Kapka (1. díl) 11.50 Z pokladů duše: Utrpení světa 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Arriaga žije 16.05 Otevřete nám dveře milosrdenství 16.35 Pro vita mundi s P. Janem Machem 17.15 Je Balkán trojským koněm islámského terorismu? (5. díl) 17.45 Vzpomínka na brněnskou operetu 18.05 Dětská televize (srpen) 18.35 Kapka (2. díl) (P) 18.45 MORAVA CUP 2007 aneb Fotbal ano, drogy ne 19.00 Křížovatky Rut Kolínské 19.30 Přírodní krásy Ameriky (5. díl) (P) 20.00 Z pokladů duše: Utrpení světa 20.05 Misijní magazín (14) 21.10 Archandělské klíče (P) 21.30 Čtete z křesťanských periodik 21.40 Ohlédnutí za Manželskými setkáními v Hranicích 2007 očima dětí (P) 21.50 Hitlerova kariéra (5/5) 22.20 Hledání (5) 22.50 Piloti prostějovského leteckého učiliště ve 2. světové válce 23.20 Je Balkán trojským koněm islámského terorismu? (5. díl) 23.50 Pro vita mundi, tentokrát s P. Stanislavem Lekavým 00.30 Trinidad, Kateřinin palác, Macchu Picchu.

St 29. 8.: 8.05 Atlas Charity: Poradna pro občany ve Frýdlantě nad Ostravicí 8.10 Filmový festival Mohelnice 2006 8.45 Hlubinami vesmíru (srpen) 9.45 Čtete z křesťanských periodik 10.00 Generální audience papeže Benedikta XVI. (L) 11.30, 18.02 Ciénaga de Zapata, Haleakala, Mesa Verde 11.55 Z pokladů duše: O manželství 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Klauzura 12.35 Otevřete nám dveře milosrdenství 16.05 Pro vita mundi, tentokrát s P. Stanislavem Lekavým 17.00 Noční univerzita – manželé Svobodovi 18.35 O Mislákově (17) 18.45 I když nemám skoro nic, vidím, že Bůh se o mě stará 19.10 Pro vita mundi s P. Janem Machem 19.55 Z pokladů duše: O manželství 20.00 Potřebuje Česko své hrdiny? (6. díl) (P) 20.30 Setkání s bratrem Rogerem (1/2) 21.35 Vzpomínka na brněnskou operetu 21.50 Atlas Charity: Hnojník (výstavba domu s pečovatelskou službou) 21.55 Študlov 22.05 Noční univerzita – P. Petr Karas 23.35 Generální audience papeže Benedikta XVI. (R).

Čt 30. 8.: 8.05, 19.05 I když nemám skoro nic, vidím, že Bůh se o mě stará 8.30 Dětská televize

(červenec) 9.00 Noční univerzita – manželé Svobodovi 10.00 Setkání s bratrem Rogerem (1/2) 11.00 Študlov 11.15 Hongkong 11.40 Kapka (2. díl) 11.50 Z pokladů duše: Utrpení světa 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Znojmo ve spirále času 12.35 Přírodní krásy Ameriky (3) 16.05 Přírodní krásy Ameriky (5. díl) 16.35 Po stopách Ježíše Krista (9/10) – Poslední večere 17.05 Filmový festival Mohelnice 2006 17.30 Setkání s bratrem Rogerem (2/2) 18.35 Kapka (3. díl) (P) 18.45 MORAVA CUP 2007 aneb Fotbal ano, drogy ne 19.30 Piloti prostějovského leteckého učiliště ve 2. světové válce 20.00 Z pokladů duše: Utrpení světa 20.05 Pro vita mundi s Pavlem Wesselym 20.45 Hongkong 21.15 Filmový festival Mohelnice 2006 21.45 Potřebuje Česko své hrdiny? (6. díl) (P) 22.15 Atlas Charity: Hnojník (výstavba domu s pečovatelskou službou) 22.30 Hongkong 23.00 Hitlerova kariéra (5/5) 23.30 Hledání (5) 00.00 Klauzura 00.30 Pro vita mundi, tentokrát P. Stanislavem Lekavým.

Pá 31. 8.: 8.05 Potřebuje Česko své hrdiny? (6. díl) 8.35 Vzpomínka na brněnskou operetu 8.50, 18.05 I když nemám skoro nic, vidím, že Bůh se o mě stará 9.20 Misijní magazín (14) 10.20, 23.05 Trinidad, Kateřinin palác, Macchu Picchu 10.50 Na koberečku (26) 11.05 Filmový festival Mohelnice 2006 11.40 Kapka (3. díl) 11.50 Z pokladů duše: O manželství 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Ježíš – království bez hranic (15) 12.35 Atlas Charity: Hnojník (výstavba domu s pečovatelskou službou) 12.40 Študlov 16.05 Generální audience papeže Benedikta XVI. (R) 17.25 Potřebuje Česko své hrdiny? (6. díl) 18.35 Kapka (4. díl) (P) 18.45, 00.15 MORAVA CUP 2007 aneb Fotbal ano, drogy ne 18.55 Setkání s bratrem Rogerem (2/2) 20.00 Z pokladů duše: O manželství 20.05 Matka Markéta – maminka Dona Bosca 21.35 Po stopách Ježíše Krista (9/10) – Poslední večere 22.05 Misijní magazín (14) 23.35 Noční univerzita – manželé Svobodovi 00.35 Piloti prostějovského leteckého učiliště ve 2. světové válce.

So 1. 9.: 8.04 Co má být zakázané 8.10 Studio AHA (4) 8.50 Ježíš – království bez hranic (15) 9.15 Hongkong 9.45 Čtete z křesťanských periodik (P) 9.55 Dětská televize (srpen) 10.25 Setkání s bratrem Rogerem (2/2) 11.25 Po stopách Ježíše Krista (9/10) – Poslední večere 11.45 Klaunský pohádkový kuffík – O Mislákově (18) 11.55 Co má být zakázané 12.05 Přírodní krásy Ameriky (5. díl) 12.35 Znojmo ve spirále času 14.35 Opakování mše svatě z Křížanova. (R) 16.05 Léta letí k andělům – P. Th.Lic. Gereon Tomáš Biňovec, Opraem. 16.30 Po stopách Ježíše Krista (9/10) – Poslední večere 17.00 Noční univerzita – P. Petr Karas 18.35 Klaunský pohádkový kuffík – O Mislákově (18) 18.45 Truhlíci na táboře (Indiáni) (P) 19.00 Hongkong 19.30 Druhá šance 20.00 Co má být zakázané 20.05 Curriculum vitae – Zázraky mého života (P) 20.35 Exit 316 21.05 Hledání (6) 21.35 I když nemám skoro nic, vidím, že Bůh se o mě stará 22.00 TABU-BU 22.55 Arch. Sergiusz Gajek: Chápete, co jsem vám učinil? (P) 23.55 A vy nepláčete s námi.

Ne 2. 9.: 8.04, 17.55 Z dětské duše 8.10 Na koberečku (26) 8.25 Kapka (4. díl) 8.35 Proměny zahrady (září) (P) 9.00 A vy nepláčete s námi 9.50 Pro vita mundi s Pavlem Wesselym 10.30 Přímý přenos mše svatě z Loreta se Svatým otcem Benediktem XVI. (L) 11.53 Z pokladů duše: O času 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Potřebuje Česko své hrdiny? (6. díl) 16.05 I když nemám skoro nic, vidím, že Bůh se o mě stará 16.35 Setkání s bratrem Rogerem (2/2) 17.35 Archandělské klíče 18.00 Ježíš – království bez hranic (17) (P) 18.30 Curriculum vitae – Zázraky mého života 19.00 Ciénaga de Zapata, Haleakala, Mesa Verde 19.30 Študlov 19.35 Truhlíci na táboře (Indiáni) 19.50 Čtete z křesťanských periodik 20.00 Z pokladů duše: O času 20.05 Octava dies (P) 20.35 Benefiční koncert pro Haiti (R) 22.00 Setkání s bratrem Rogerem (2/2) 22.55 Misijní magazín (14) 00.00 TABU-BU.

Liturgická čtení

Římskokatolická farnost u kostela sv. Václava v **Mikulově** zve na **tradiční mariánskou pouť na Svatý Kopeček v neděli 2. září 2007.**

Program: Farní kostel sv. Jana Křtitele – 7.00, 8.00 mše svatá za poutníky; 9.15 od kostela sv. Václava krojovaný průvod se sochou Černé Loretánské Madony na Svatý Kopeček; 13.30 mariánská pobožnost; 14.00 Martin Franze: Te Deum (závěrečný koncert festivalu KAMPANILA 07) • Svatý Kopeček – 9.15 mše svatá za poutníky v kostele sv. Šebestiána; 10.30 hlavní poutní mše svatá na návrší Svatého Kopečku, svátostné požehnání. Příležitost k přijetí svátosti smíření během všech bohoslužeb.

Poutní slavnost Panny Marie v Rokoli u Nového Města nad Metují se koná v neděli 9. září 2007. Mše svaté budou v 10.30 a v 15 hod., ve 13.30 hod. bude křížová cesta.

Chceš-li sloužit Bohu jako kněz-řeholník, který se stará zvláště o děti a mládež, můžeš se kontaktovat na tuto adresu: Piaristé – P. Lukáš, Kostelní 514, 696 62 Strážnice, e-mail: luksp@centrum.cz, mobil: 775 254 072.

Podmínky k přijetí do našeho piaristického řádu jsou: poctivá chuť sloužit Bohu a lidem v kněžském povolání • dobrý zdravotní stav • chuť pomoci dětem a mládeži, zvláště chudým, ve škole a ve farnostech • maturní vysvědčení • přijaté svátosti křtu, Eucharistie a bířmování.

CENAP – Centrum naděje a pomoci

Být sama sebou – kurz pro dospívající dívky. Kurz probíhá v pondělí, ve středu nebo ve čtvrtek vždy od 16.00 do 17.30 hod.

Povídání o manželství – setkání pro snoubence a novomanžele, začátek 24. 9. od 18.30 do 20.30 hod.

Když končí mateřská dovolená – motivační program pro ženy, začátek 21. 9. od 9.00 do 11.00 hod.

Zdravé rodičovství – kurz předporodní přípravy s praktickým nácvikem k porodu; cvičení pro těhotné; plavání se cvičením pro těhotné; speciální programy pro nastávající rodiče dvojčat a vícčrat; návštěvní služba domů při potížích v kojení a po porodu; cvičení po porodu; interaktivní kurz masáže kojenců; kurz nošení dětí v šátku.

Příhlášky a bližší informace na adrese: CENAP, Vodní 13, Brno, tel.: 543 254 891, 543 331 470-2, e-mail: cenap@cenap.cz, internet: www.cenap.cz.

ÚTOKY PROTI KŘESŤANŮM

V severovietnamské provincii Qunang Ngai byl zapálen další dům obývaný křesťany. Za poslední tři roky je to již 19. případ. Mezinárodní organizace pro lidská práva obviňuje vládu ze spoluviny na těchto útocích, protože proti pachatelům prakticky nijak nezasahuje. Pachatelé jsou nejčastěji bývalí partyzáni – veteráni vietnamské války. Vesnici Son Tinh prohlásila místní správa za očištěnou od křesťanů poté, co několik domů obývaných křesťany bylo do základů vypáleno.

KŘÍŽ SDM NA AUSTRALSKÉ PLÁŽI

Kříž Světového dne mládeže dorazil na nejvýchodnější pobřeží Austrálie do Byron Bay. Je to jedno z nejkrásnějších míst tohoto kontinentu. 200 mladých lidí se shromáždilo k noční adoraci před křížem a obrazem Panny Marie v přípravě na velké setkání. Procesí po pláži se pak účastnilo také několik set dětí. Farář Anthony Lemon byl dojat při pohledu na studentskou mládež, která byla tak zaujata mezinárodními symboly, které po pouti celým světem dorazily nyní do Austrálie. Symboly SDM pak uvítali věřící 8. srpna v diecézi Toowoomba.

Neděle 26. 8. – 21. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 66,18–21

Ž 117(116),1,2

Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Nebo: Aleluja.*)

2. čt.: Žid 12,5–7.11–13

Ev.: Lk 13,22–30

Slovo na den: Těsnými dveřmi.

Pondělí 27. 8. – památka sv. Moniky

1. čt.: 1 Sol 1,1–5.8b–10

Ž 149,1–2,3–4,5–6a+9b

Odp.: 4a (*Hospodin miluje svůj národ. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 23,13–22

Slovo na den: I při tom, kdo v něm přebývá.

Úterý 28. 8. – památka sv. Augustina

1. čt.: 1 Sol 2,1–8

Ž 139(138),1–3.4–6

Odp.: 1a (*Hospodine, ty mě zkoumáš a znáš.*)

Ev.: Mt 23,23–26

Slovo na den: Spravedlnost, milosrdenství a věrnost.

Středa 29. 8. – památka Umučení sv. Jana Křtitele

1. čt.: Jer 1,17–19

Ž 71(70),1–2,3–4a,5–6ab,15ab+17

Odp.: 15a (*Má ústa budou vyprávět*

o tvé spravedlnosti.)

Ev.: Mk 6,17–29

Slovo na den: O cokoli požádáš, dám ti to.

Čtvrtek 30. 8. – ferie

1. čt.: 1 Sol 3,7–13

Ž 90(89),3–4.12–13.14+17ab

Odp.: srov. 14 (*Nasyť nás, Pane, svou slitovností, abychom se radovali.*)

Ev.: Mt 24,42–51

Slovo na den: Aby jim dával.

Pátek 31. 8. – ferie

1. čt.: 1 Sol 4,1–8

Ž 97(96),1+2b,5–6.10.11–12

Odp.: 12a (*Radujte se, spravedliví, v Hospodinu!*)

Ev.: Mt 25,1–13

Slovo na den: Trochu oleje.

Sobota 1. 9. – nez. sobotní pam.

Panny Marie

1. čt.: 1 Sol 4,9–11

Ž 98(97),1,7–8,9

Odp.: srov. 9 (*Hospodin přišel soudit národy podle práva.*)

Ev.: Mt 25,14–30

Slovo na den: Svěřil jim svůj majetek.

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	26. 8.	27. 8.	28. 8.	29. 8.	30. 8.	31. 8.	1. 9.
Antifona	812	1768	1734	1487	873	889	1666
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	812	1769	1734	1487	873	889	1666
Antifony	813	828	843	1487	874	890	906
Žalmy	813	828	843	813	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	1770	1735	1488	877	893	1668
Antifona k Zach. kantiku	712	1485	1486	1488	877	894	1669
Prosby	817	1771	1724	1488	878	894	1655
Záv. modlitba	712	1485	1486	1489	878	894	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	817	832	848	862	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	835	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	712	835	851	865	882	898	913
Nešpory:							
Hymnus	807	821	1774	1736	1489	883	915
Antifony	808	822	838	853	1489	884	916
Žalmy	808	823	838	853	1715	884	916
Kr. čtení a zpěv	810	825	1777	1737	1490	887	918
Ant. ke kant. P. M.	711	712	1485	1486	1490	887	713
Prosby	811	826	1778	1731	1490	888	918
Záv. modlitba	712	712	1485	1486	1489	888	713
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

DIREKTÁŘ O LIDOVÉ ZBOŽNOSTI A LITURGII

Kongregace pro bohoslužbu a svátosti • Z italštiny přeložila překladatelská skupina České biskupské konference pod vedením Jana Kotase

Direktář ve světle autentického učení církve a pastoračních požadavků dnešní doby organicky promýšlí úzké vazby spojující vzájemně liturgii a lidovou zbožnost. Připomíná principy, které řídí tyto vztahy, a dává směrnice pro jejich plodné uskutečňování v místních církvích podle zvláštních tradic každé z nich. Vyšlo s církevním schválením.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., zúž. A5, 232 stran, 170 Kč

MARTA A MARIE TROCHU JINAK

Vojtěch Kodet

Mnozí z nás si občas kladou následující otázky: Jak a kde najít Boha uprostřed tohoto světa? Jak s ním žít, když mám tak málo času na to, abych se někde ztišil a byl chvíli sám, když často není ani kde se ztišit? Jak žít vnitřně spojen s Bohem v hlučném městě nebo v malém bytě plném lidí, obklopen tolika lidmi na pracovišti, zatížen tolika povinnostmi? Je v tom všem prostor pro Boha? Není duchovní život luxusem, který si mohou dovolit pouze mniši a řeholní sestry v klášteře? A nejsou tedy ostatní křesťané odsouzeni k duchovnímu životu „druhé kategorie“, který má neskonale menší hodnotu než život mnišský nebo kněžský? Autor dokládá, že Martu a Marii lze „smířit“ v jedné osobě, a to v každém životním stavu, do něhož nás Bůh povolal.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 115 x 180 mm, 136 stran, 129 Kč

UZDRAVENÍ RODOVÝCH KOŘENŮ

Kenneth McAll • Z angličtiny přeložila Lucie Valchářová

Anglický psychiatr na základě své lékařské praxe a zkušenosti víry dospěl k přesvědčení, že mnozí pacienti trpící zdanlivě příznaky psychických nemocí jsou ve skutečnosti obětí negativní duchovní zátěže svého rodu a jeho historie. V knize předkládá své zkušenosti s duchovním uzdravováním rodu nebo rodových kořenů života.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 134 x 195 mm, 112 stran, 139 Kč

JE NĚKDO Z VÁS NEMOCEN?

MUDr. Štěpán Rucki

Český odborný lékař v oboru pediatrie a dětské kardiologie v úvodu své práce podává vlastní svědectví o osobním zápase s nádorovým onemocněním, kterým prošel. V další části pak nabízí obecný pohled na problematiku nemoci a zdraví a významně jej doplňuje i o pohled lékaře-křesťana. Dále hledá poctivé odpovědi na otázky smyslu bolesti a utrpení v životě člověka, zároveň s tím podrobně zkoumá vztah víry a uzdravení. Část své práce zaměřuje na zázračná uzdravení, jak jsou uváděna v Novém zákoně, a předkládá svůj kritický příspěvek do diskuze ohledně zázračných uzdravení v dnešní době. Závěr práce věnuje praktické i duchovní pomoci a péči o nemocné a povzbuzuje čtenáře k láskyplnému přístupu k těm, kdo procházejí nemocí a utrpením.

Návrat domů • Brož., A5, 204 stran, 199 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
 P.P.
 147/2002

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz/svetlo>; objednávkový týdeník a knih, inzerc: knihy@maticecm.cz). Registrací značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnická 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadované nezveřejněné příspěvky nevracíme.